R. 17. — III. ÉVFOLYAM 8. SZÁM.

BUDAPEST, 1943. FEBRUÁR

Ára:
20
fillér

MAGYAR FUTÁR

RAJNISS FERENC LAPJA

MAGYAR-NÉMET-OLASZ
BAJTÁRSAK

HONVÉDEINK ÚJ

FUTÓÁRKOK RENDSZERÉBEN ↑
védekeznek honvédeink a bolsevista tömegtámadások ellen. Az árkok védelmet jelentenek és hatásos elhárítást biztosítanak. A golyószórós csatár tüzét távcsővel irányítják és a golyószóró tüze messze a védelmi vonalak előtt szétszórja az ellenséget

KÉZIGRANÁTTAL ÉS SZURONNYAL VÁRJÁK
a véres áldozatok árán előbbre törő ellenséget, — és kemény küzdelmekkel visszavetik

A VONALAK ELŐTT GRÁNÁTVETŐK BIZTOSÍTJÁK A MÖGÖTTES TERÜLETEKET
A kijelölt ponton pillanatok alatt összeszerelik tűzgépüket és hatásosan avatkoznak a harcokba

A VONALBIZTOSÍTÓ JÁRŐR PARANCSNOKÁNAK ←
térképen mutatja a századparancsnok, nerről várhat támadást. Mögöttük már indulásra készen állnak a járőr önként jelentkezett tagjai. Kevesen vannak, de ha ellenségre bukkannak, megállják helyüket

A VÉGTELEN HÓMEZŐN APRÓ, FEKETE PONTOK TŰNTEK FEL
Még egyformán lehetnek harckocsik, vagy szibériai lövészek . . . Amíg a felderítő-gépek ledobják a jelentést, távcsővel figyelik az ellenség mozdulatait

A SZOVJETFRONT KITÜNTETETT

vitéz nagylaki RÁTZ TIBOR
hadnagy, Kormányzói Dicsérő Elismerés a hadiszalagon a kardokkal

vitéz ifj. ERDÉLYI ISTVÁN
zászlós, Kormányzói Dicsérő Elismerés, hadiszalagon a kardokkal

PÉNTEK JÓZSEF
zászlós, Kormányzói Dicsérő Elismerés, hadiszalagon a kardokkal

DR. PENCZ GUSZTÁV
orvoszászlós, Kormányzói Dicsérő Elismerés, hadiszalagon a kardokkal

DR. ÜDÉNYI NÁNDOR
zászlós, Kormányzói Dicsérő Elismerés, hadiszalagon a kardokkal

ERDÉLYI JÓZSEF
zászlós, Magyar Nagyezüst Vitézségi Érem és Magyar Bronz Vitézségi Érem

KÖSA ÁRPÁD
őrmester, Magyar Bronz Vitézségi Érem és II. oszt. német Vaskereszt

NEHÉZPUSKÁSOK „OLDALOZZÁK" A BOLSEVISTÁK TÁMADÁSÁT
Ezúttal harcuk nagyban hozzájárult, hogy az ellenség nem tudta áttörni a vonalat

A TÁMADÁSBÓL VÉRES FEJJEL MENEKÜLŐ BOLSEVISTÁK NYOMÁBA GOMBOSZOROS HONVÉD TÖR ELŐRE
Az ilyen előretörésekből születnek meg a kitüntetések és vitézségi érmek

VÉDELMI ÁLLÁSBAN

A DRÓTAKADÁLYOK MÖGÖTT FELKÉSZÜLTEN VÁRJÁK A BOLSEVISTA FELDERÍTŐKET
Aligha megy belőlük egy is vissza...

MAGYAR HŐSEI

HEGYI LÁSZLÓ
szakaszvezető, Magyar Bronz Vitézségi Érem

SZLOBODA JÁNOS
szakaszvezető, Magyar Bronz Vitézségi Érem

BABODI JÓZSEF
tizedes, Magyar Kisezüst Vitézségi Érem

FÜLÖP ALBERT
tizedes, Magyar Bronz Vitézségi Érem

BOKOR JÓZSEF
őrvezető, Magyar Bronz Vitézségi Érem

CSERHALMI ISTVÁN
őrvezető, Magyar Kisezüst Vitézségi Érem

TÁNCZOS GÉZA
honvéd, Magyar Bronz Vitézségi Érem

BANDAHARCOK A FRONT MÖGÖTT

A német csapatok országnyi területeket szabadítottak fel a bolsevista uralom alól; a felszabadult városok, falvak és tanyák népe örömmel fogadta az emberséget és emberi életet biztosító győztes tengelycsapatokat, Moszkva viszont tehetetlen dühében bandaharcra bujtogatta ügynökei útján a megszállt területek lakosságát. Hadianyaggal, élelmiszerrel és főleg a győzelem esetén beváltandó igéretekkel sikerült bandákat szervezniök, különösen az erdős vidékeken. Jelentős eredményt azonban sehol sem értek el; a megszálló alakulatok mindenhol megsemmisítik a felbukkanó orvlövészeket, akikre most már az új renddel nagyon is megelégedett lakosság hívja fel a biztonsági csapatok figyelmét. A tengely tavaszi offenzívája nyomán megsemmisülnek majd a bandák, mint a hó, amelytől Moszkvában a győzelmet remélték.

1. SZALMÁVAL BÉLELT, EMBER-MÉLY GÖDÖRBEN TESZI ÁRTALMATLANNÁ A GÉPPISZTOLYOS ŐRSZEM A PARTIZÁN-MEGFIGYELŐT

Kiderül, hogy a szomszédos faluban nagyobbszámú partizán gyűlt össze, hogy megtámadják a megszállókat

2.

NYILTAN ÉS JÓKEDVŰEN INDULNAK A KATONÁK A BANDA MEGSEMMISÍTÉSÉRE

Felvonulásukból nem csinálnak titkot, mert így nyílt harcra kényszeríthetik alattomos ellenfeleiket. Főleg pedig . . .

3. . . . elvonják a figyelmet a másik csoportról, amely kerülő úton kerül a banda hátába. Nagyobb távolságot kell megtenniök, szánon mennek. A szánokat a „megszállt" falu lakossága önként ajánlotta fel. De mindenét is odaadná, csakhogy megmeneküljön a partizánok rémuralmától és kegyetlenkedéseitől . . .

5.

. . . a dombhajlatok fedezete alatt a páncéltörők is felvonulnak, hogy megsemmisítsék a banda egyetlen harckocsiját. A gyenge orosz lovak elakadnának a nehéz terepen; az SS-katonák megbirkóznak a térdig érő hóval és sietve beleavatkoznak a harcba . . .

6.

LÁNGOKBAN ÁLL A FALU . . .

A rövid és kemény küzdelem a banda teljes megsemmisítésével végződött. A német harckocsi fenyegetően húz el az égő házak között; dübörgését elnyeli a hó, de így csak félelmetesebb . . .

4.

A HARMADIK CSOPORT EGY HARCKOCSI BIZTONSÁGÁBAN,

a fás-bokros keleti oldalról közelíti meg a bandafészket. A kör lassan bezárul és . . .

7. MINDEN HÁZAT, MINDEN PINCÉT
átkutatnak az égő faluban és szuronnyal piszkálják napvilágra a megbújt partizánokat. A levegő füsttől sűrű . . .

9. A ZSÁKMÁNYOLT LÖSZERT
zsákmányolt szánokon szállítják el. A banda megsemmisült és néhány nap mulva már az elüszkösödött romok is alig látszanak. Belepi a hó . . .

8. — GYÜLEKEZŐ! Szakasznyi őrség hátrahagyása után a falu szélén gyülekezőt kiált a győztes csapat parancsnoka. Mögötte magasra csap a szomorú sorsra jutott falu lángtengere. A kétséghe-esetten védekező partizánok gyujtották fel . . .

11. . . . ahol munka, kenyér és emberi élet vár rájuk a bolsevisták kegyetlenkedései, kínzásai és a „szovjetparadicsom" nélkülözései után! . . .

10. A LEÉGETT FALU HONTALANNÁ VÁLT LAKOSSÁGA
munkára jelentkezik a német csapat parancsnokánál. Hosszú sorokban gyülekeznek, akik bizalommal és reménykedéssel vállalkoznak a németországi útra . . .

12. A HAZATÉRT CSAPAT JÓIZÜEN FOGYASZTJA EL A SZABADTÜZÖN FÖZÖTT MELEG ÉTELT . . .
És a mögöttes területek lakossága lassan rádöbben, hogy a bolsevista bujtogatás a bandaharcra, nem a megszállóknak árt, nem a német és magyar csapatoknak, hanem csak önmagukat döntik nyomorba és teszik hontalanná családjukkal együtt . . .

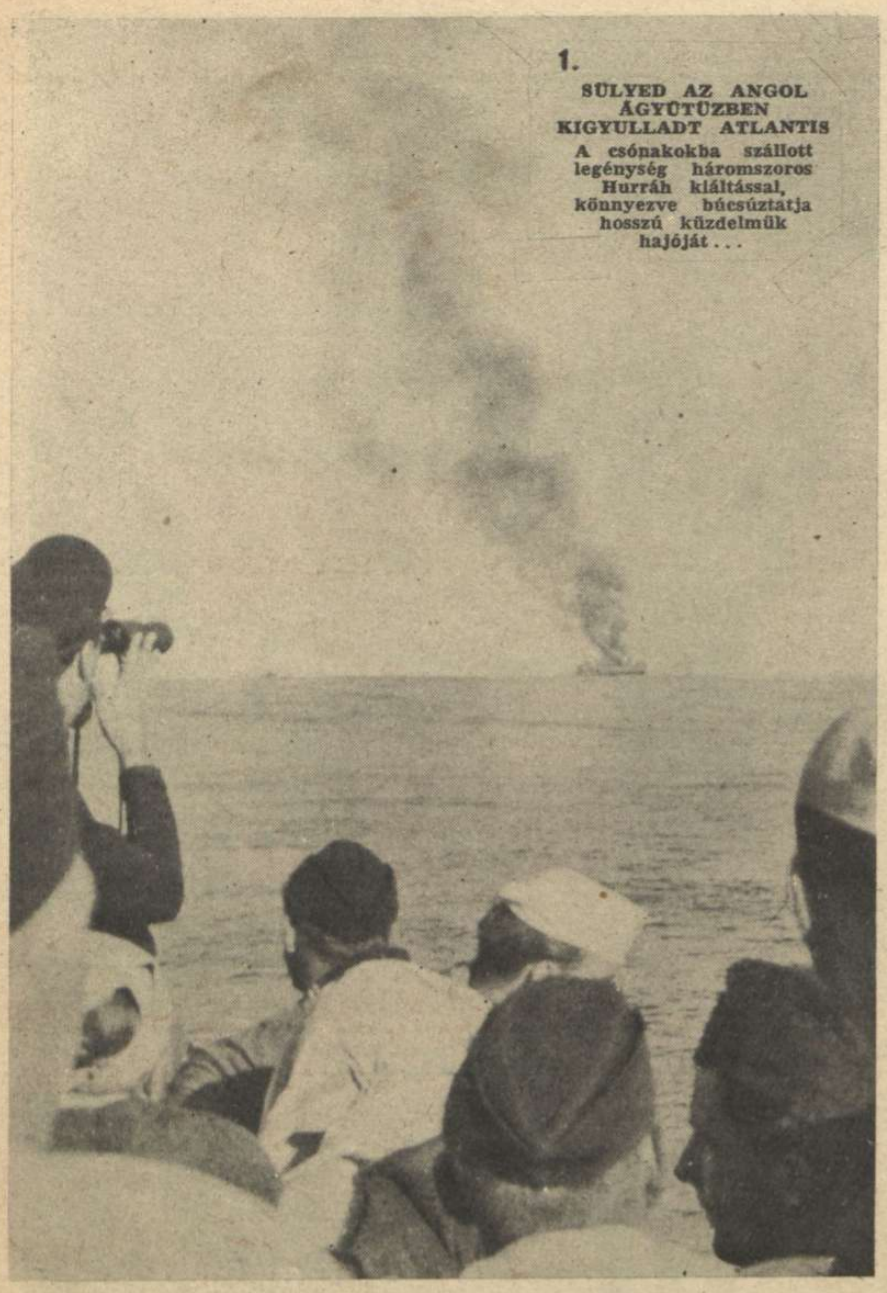

1.

SÜLYED AZ ANGOL ÁGYÚTŰZBEN KIGYULLADT ATLANTIS

A csónakokba szállott legénység háromszoros Hurráh kiáltással, könnyezve búcsúztatja hosszú küzdelmük hajóját . . .

2.

ZSÚFOLT CSÓNAKOK, 2000 MÉRFÖLDRE A PARTOKTÓL . . .

Kevés élelem, kevés víz, ezernyi leselkedő veszedelem s egyetlen remény: az, hogy az Atlantis utolsó segélyhívását a német tengeralattjárók felfogták valahol. Ha messze vannak, nincs menekülés . . .

655 napig a tengeren

Csodálatos, hősi eseményeket jegyez fel a történelem a tengeri háborúról... A német **„Atlantis"** segédcirkáló **másfél évig** járta a tengereket, anélkül, hogy egyetlen kikötőbe befutott volna **s 150.000 tonna** angolszász hajóteret süllyesztett el, több mint 100.000 mérföldes tengeri útján. Amikor már hazafelé tartott, az Atlanti-óceán déli vizein egy nehéz angol cirkáló, messzehordó ágyúival elsüllyesztette az Atlantist. 300 vitéz tengerész csónakokba szállt, **Rogge** kapitánnyal együtt, 2000 mérföldnyire a legközelebbi szárazföldtől . . . A túlzsúfolt csónakokat német és olasz tengeralattjárók találták meg **s négyhetes merész út végén, német kikötőben rakták partra a hihetetlenül kalandos menekülés hőseit. Képeink a mesébe illő útról készültek.**

3.

MEGÉRKEZETT AZ ELSŐ SEGÍTSÉG!

A német tengeralattjáró kötélre veszi a szétszórt csónakokat s ellátja a kimerült embereket élelemmel, vízzel s meleg takarókkal a hideg éjszakákra . . .

4.

HAZAFELÉ! HAZAFELÉ!

Egymásután érkeznek a tengeralattjárók s mindegyik fedélzetén 100 menekült szorong, a déli tenger napsütésében. A remény elfelejtet minden megpróbáltatást

5.

A NEGYEDIK HÉT VÉGÉN

A megmenekült tengerészek egy olasz tengeralattjárón várják az utolsó percek múlását, mielőtt másfélévi harc és távollét után, újra szülőföldjükre léphetnek . . . Az igaz történet boldogan véget ér.

HÉTRŐL HÉTRE

V

A kakastoll

az éberség szimboluma a magyar csendőr csákóján, aki az elmúlt vasárnap a tisztesmultú testület születésnapját csendes szerénységgel, minden hivalkodást kerülve ünnepelte. A csendőrség nem szokott magáról hallatni, s bár a rendnek, biztonságnak nincs erősebb oszlopa nála, jóformán láthatatlanul végzi nagy feladatát, nem dicsekszik, nem áll ki a fórumra érdemeit hangoztatni s még ünnepelni is csak így hajlandó: — családi körben. Tán nincsen egyetlen intézményünk se, amely annyira magán viselné a magyarság nemes erényeinek, jótulajdonságainak minden bélyegét, mint azoké a kakastollas katonáké, akik nem ismernek a kötelességen kívül más törvényt életükben, s a kemény fegyelem önként vállalt igáját olyan férfias öntudattal hordozzák. Nem véletlen, hogy a testület tagjai majdnem kivétel nélkül a falu gyermekei közül kerülnek ki, hogy majdnem minden csendőr bölcsőjét egy kis gerendás zsellérházban ringatták! A szolgálatnak, komoly önfeláldozásnak azt a mértékét, amit a csendőrség jelent, a világon senki más nem üti meg annyira tökéletesen, mint ez a fajta, ez a szívós, komoly, becsületes paraszti test és lélek. Csak meg kell nézni az országutakon egyforma tempós léptekkel ballagó járőrt, ahogy a nyári hőség fénynyilaira ügyet se vetve, talán a harmincadik kilométert teszi már, vagy a csikorgó téli éjszakában megyen, leportyázni kiszabott feladatát, — a nagy teljesítményről önkénytelenül jut az ember eszébe az arató paraszt... A megközelíthetetlen becsületesség nem az ősök örökölt megbízhatósága-e benne? Az emberszeretet, segítőkészség nem a kollektív sors, az egymásra utalt paraszti élet magával hozott emléke-e gondolkodásában? S van még valami, amit a csendőrség szervezete fényesen bizonyít! Az, hogy a magyar parasztból lehet szeretettel, neveléssel, hozzáértéssel kikovácsolni azt az embertipust, amelyről megmintázhatnák a világ szobrászai a természetes úriságot, az ösztönös eleganciát, s amely minden körülmények közt meg tud állni a maga lábán. És van még egy nagy erénye ennek a testületnek. Nem szakítja el tagjait a földtől, amelyből vétettek! Hány öreg csendőrt látunk, aki hosszú szolgálata után, megtakarított, tisztes kis tőkéjéből földet vásárol a faluban, ahonnét elindult, vagy ahol utoljára szolgálatban állt s lesz belőle komoly, tekintélyes gazda, a falu egész népének példaképe... Addig pedig számítani lehet bátorságára, leleményességére, önfeláldozására, s aki a poros, vagy havas országutakon, hallgatag erdőkben, néptelen pusztákon találkozik vele, aho y szélben repkedő tollú csákójában, szuronyos puskával a vállán, oldalán a járőrtáskával, mindig csinosan, előírásosan lépked, a vándor tudja, hogy semmi baj nem érheti. Mert ő vigyáz a biztonságra, ő előle fut a gonosz szándék, s puszta látása visszarettenti a legvakmerőbb bűnöst is.

Chartumba is

elment volna Churchill és Roosevelt Casabdanca helyett, csak hogy találkozhassék Sztalinnal és személyes tárgyaláson vitathassa meg vele a világ újjárendezésének kérdését. A gentlemanek előzékenyek voltak, egy államfő és egy Malborough-ivadék hajolt meg a georgiai póstarabló előtt, akinek azonban egyáltalán nem hizelgett a nyugati udvariasság. Nem kívánt találkozni az angolszász államférfiakkal, se a sivatag szélén, se Casablancában, sőt annyi fáradságot se vett magának, hogy helyettest keressen erre a konferenciára. Küldhette volna Molotovot, repülőgépre ülhetett volna megbízásából egy bolseviki tábornagy, vagy egy proletár csinovnyik legalább a külügyi népbiztosságból, — dokumentálni a demokráciákkal való egységet, a szövetségi jóviszonyt, de a vörös cár fütyült a nemzetközi szokásokra, s amiatt se fájt a feje, hogy Londonban és Washingtonban keserves magyarázkodások, borús találgatások forrása lesz a rideg távolmaradás, amelyből messzemenő következtetéseket vonhat le, akinek gondolkodásra ép elméje és látó szeme van. A moszkvai uralmi rendszer egész megvetése, eredendő gyűlölete benne van ebben a gesztusban. A marxizmus és kapitalizmus kiengesztelhetetlen ellentéte, a fegyverbarátságon túl is lobogó haragja éppen úgy, mint a gyanakvás a ravasz partnerekkel szemben. Sztalint becsapták már az angolszászok akkor, amikor a hadisegítség kifogyhatatlan bőségszarujáta ígérték neki, s Amerikából csak sportharisnyákat kapott fegyverek helyett, az európai második front helyett pedig egy bekormozott arcú járőrt a francia partok mentén, — öt perces szimbolikus tartózkodással a kontinens földjén.. Nem akart a téli offenzíva letagadhatatlan kezdeti sikereinek gőgjével odaállni Casablancába Churchill és Roosevelt elé, nem akarta összemérni szellemi erejét amazokéval, akik egy raffinált, évszázados diplomácia hurokjait dobhatták volna nyakába, ígéreteket csikarhattak volna ki tőle, amelyekre később hivatkoznának majd. Sztalin a szabadkéz politikáját nyilvánította ki a legbrutálisabban, mikor megtagadta részvételét a nagy görög-tűzzel rendezett találkozón. A szovjet nem akarja, hogy kártyájába lássanak újdonsült barátai, tervei után kíváncsiskodjanak, s megkérdezzék tőle azt, amit ugyan London és Washington többször is elmagyarázott már az európai nemzeteknek, amit azonban a két főváros vezető politikusai végre maguk is nagyon szeretnének tudni, a nyers valósághoz hiven: — mik a céljai Moszkvának a háború utánra, milyen terveket, szándékokat melengetnek a bolsevizmus vezérei, amikor — magukhoz is őszinték?

Nem az első eset

volt a nagy erdélyi kommunista pör, amelyből kiderült, hogy a zsidóság milyen szívesen vállalkozik nálunk a felforgatás, a szellemi gyujtogatás munkájára, hiszen láttunk már az utolsó két évtizedben épp elég dús polgári jólétben élő izraelita vállalati igazgatót, aki szabad idejében saját villájában szervezte a polgári rend ellen mezítlábas elvbarátait, találkoztunk éppen elég zsidó diákkal és diáklánnyal, aki iskolaskönyvei közt a forradalom kiskátéját rejtegette. Most se lepődünk meg rajta, ha Lautmann René varrónő és az orvosfeleség: Schvarcz Alice együtt agitáltak, együtt küzdöttek a „független Erdély" jelszavával az erdélyi tanácsköztársaságért éppen akkor, amikor megjelent az erdélyi határhegyek keleti lejtőjén a bolsvizmus vörös árnyéka... Ebben a pörben, amelynek főszereplőire a tisztázott igazság nevében most szabott ki a bíróság vagy hetven évi fegyház- és börtönbüntetést, sokkal érdekesebb részletek voltak azok, amelyek a kétféle marxizmus: a szociáldemokrácia és a bolsevizmus testvériségét világították meg. Marx-Mardocháj magyarországi hithirdetői számtalanszor megtagadták már ezt az atyafiságot, s ma is szinte naponta bizonygatják, hogy náluk tán nincs is nagyobb ellensége e bús földgolyón a bolsevizmusnak. Megmagyarázzák, hogy ők nemzeti reformerek, akik a polgári politikusokkal is összefognak, ha lehet, s nem áll tőlük semmi távolabb a felforgató szándéknál. Ők evolucionistákká lettek régen s kiátkozták az osztályimperalizmus revolucionista türelmetlenjeit. Hogy mennyire őszinte az ilyen beszéd, az aztán ki szokott néha derülni, s rendszerint olyan brutális módon, mint most is az erdélyi elvtársakkal, akik azt a parancsot kapták Moszkvából, hogy csak a szakszervezetekben dolgozzanak, oda csábítsák a megszédült elégedetleneket. A vörös rokon számontartja a nemzetiszínűre átfestett cégér ellenére is a kedves atyafit, bízik benne, nem engedi magát megtéveszteni a nacionalisták elámítására kitalált jelszavaktól. Ő tudja, hogy mindez csak szenteltvíz és ha üt az óra, a többszínű festék alól mindig idejében kikopik a forradalom zászlajának egyetlen — vöröse...

A nagypénteki holló

se mossa már le az árdrágítás vádját arról a Pinkászokból, Mórokból és Rubinokból álló közkereseti társaságról, amely pedig e szappanszűk világban is össze tudott gyüjteni jó pár mázsát a becses portékából. Igaz, nem a hollónak szerezték, az efajta szegény madár dehogyis bírta volna megfizetni a kilónként kikalkulált tizenkilenc pengőt érte, a törvényes öt helyett... Ki a hibás? Persze, az elvakult antiszemiták azt mondják, hogy lám, a zsidók megint árdrágítást követtek el s nem gondolják meg: milyen költségszaporító dolog az, ha a portékát több kézen keresztül kell eljuttatni a vevőhöz. A kereskedelmet nem szerelemből űzik, abból az ember élni akar. Először ott van az a szegény szappangyáros, Kassán, akitől az iparengedélyt ugyan elvették, s üzemét szabályszerűen árjásították, de azért ma is ott nyüzsög a keresztény telepen. Aztán Schvarcz Miksa következik, ő is hozzácsapja a maga százalékát, éppen úgy, mint a lánc többi tagja: Reitzer Mór, Rubin Márton, Rubin Pinkász, s az ismeretlen kis közvetítők: droguisták, vegyeskereskedők, varrónők és táskás házalók. Mindezeken túl pedig a jámbor halottőr, aki az elhúnyt izraeliták teteme felett virrasztva ráér figyelni a gazdasági élet tendenciáját, amely emelkedő jellegű... Az a négyszáz százalék, amely haszonként jelentkezik, csak első pillantásra látszik hajmeresztőnek, de ha az ember egy kicsit gondolkodik, utánaszámol, mindjárt kiderül, hogy szinte nem is érdemes azzal az egységes szappannal foglalkozni s alapjában véve hálásaknak kéne lennünk az önfeláldozó férfiaknak, aki ennek ellenére belevágnak a kockázatos vállalkozásba. Tán nem is teszik másért, mint tiszta altruizmusból, s engedelmeskedve ama bizonyos kalmár-ösztönnek, amely úgy jelentkezik lelkükben, mint a hangyánál a szorgalom, a hörcsögnél a gyüjtés, a méheknél a rendszeresség. S mi alapjában véve embertelen cselekedetet viszünk végbe, mindannyiszor, valahányszor börtönbe zárjuk őket. Hiszen nem tehetnek róla, — ez a természetük s ha logikusak akarnánk lenni, a virágot is büntetnünk kéne, amiért kinyílik és illatozik...

JAPÁNÉ A

A keletázsiai hadműveleteket, csak az európai viszonyoktól rendkívül különböző előfeltételek ismeretében lehet megítélni. Japán a háború első menetében óriási területeket foglalt el a szárazföldön és a Csendes-óceán dúsgazdag szigetvilágában, nagy távolságokra az anyaországtól s egyelőre az a legfontosabb feladata, hogy az új birodalomban berendezkedjék s szilárd uralmának katonai és gazdasági biztosításával, kiépítse a **második nagy támadás** támaszpontjait. Az angolszász haderő már nem is gondolhat az elvesztett gyarmatterületek visszaszerzésére s Japán szédítő arányú szervezési munkálatai alatt is, csak **védekezésre** szorítkozhatik. **Az idő Japánnak kedvez, a tengeri csaták japán győzelmek sorozataival végződnek s elérkezik nemsokára a nagy nap, amikor a japán császári hadsereg új támadásra indul s új helyzetet teremt a világfrontokon. Az angolszász dicsekvéseket Európában és Ázsiában egyformán elhervasztja — a tavasz...**

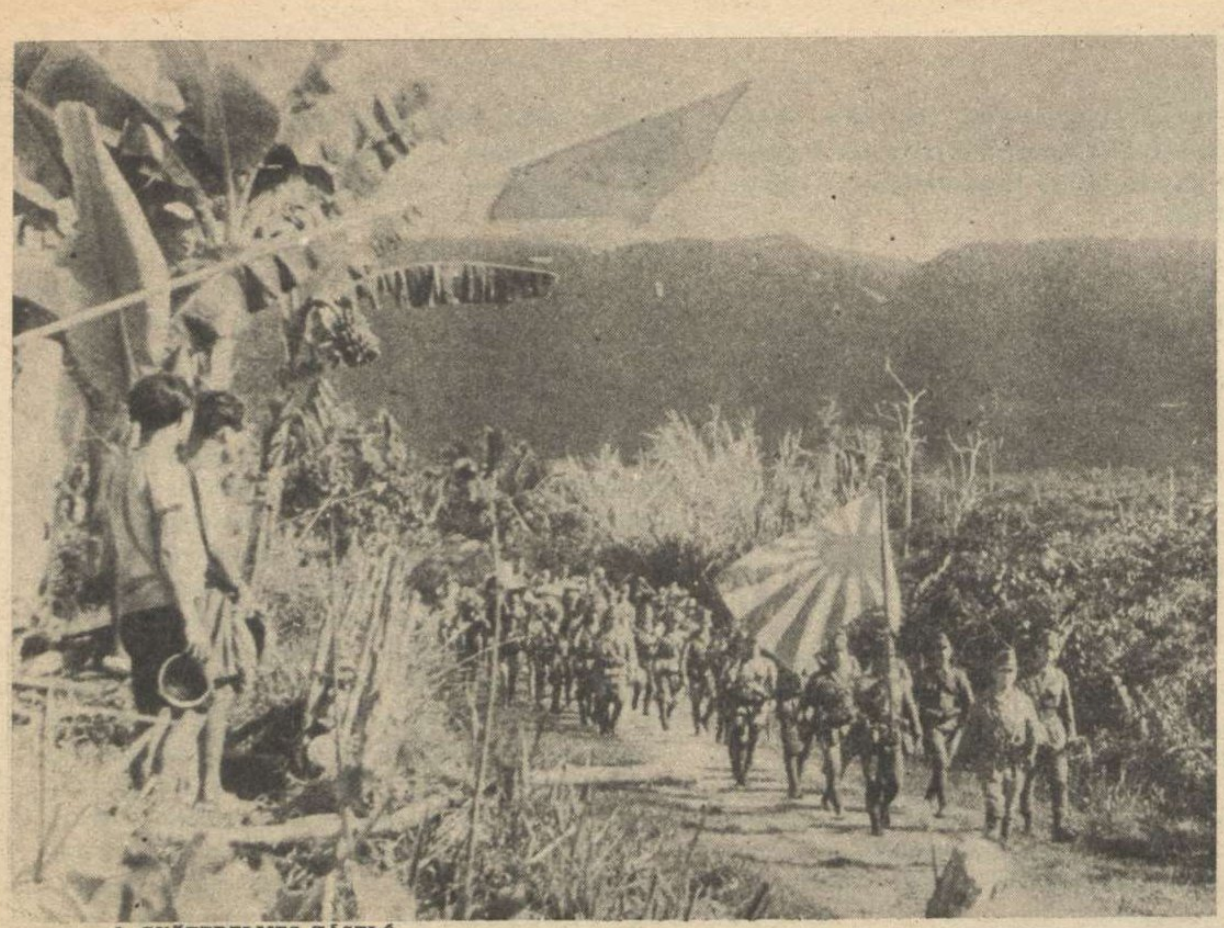

↑ **A GYŐZEDELMES ZÁSZLÓ**
a dzsungelek világában. A felkelő nap lobogóját Keletázsia népei mindenütt megismerik...

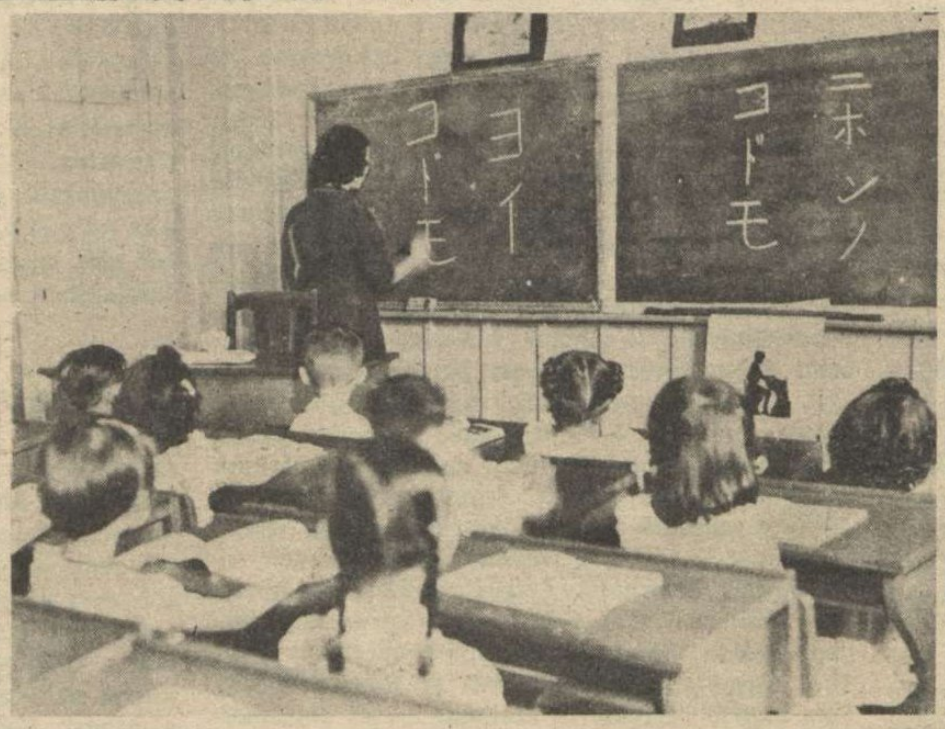

→ **A FÜLÖP-SZIGETEKEN**
már rendszeresen tanítják a japán nyelvet az iskolákban. A táblára ez van írva: Yoi kodomo, — magyarul: „Jó gyerek"...

JÁVA FIATALSÁGA
megtanulja szívesen az új ázsiai rendet. Az új ifjúsági alakulat, japán vezetéssel menetel Batávia utcáin

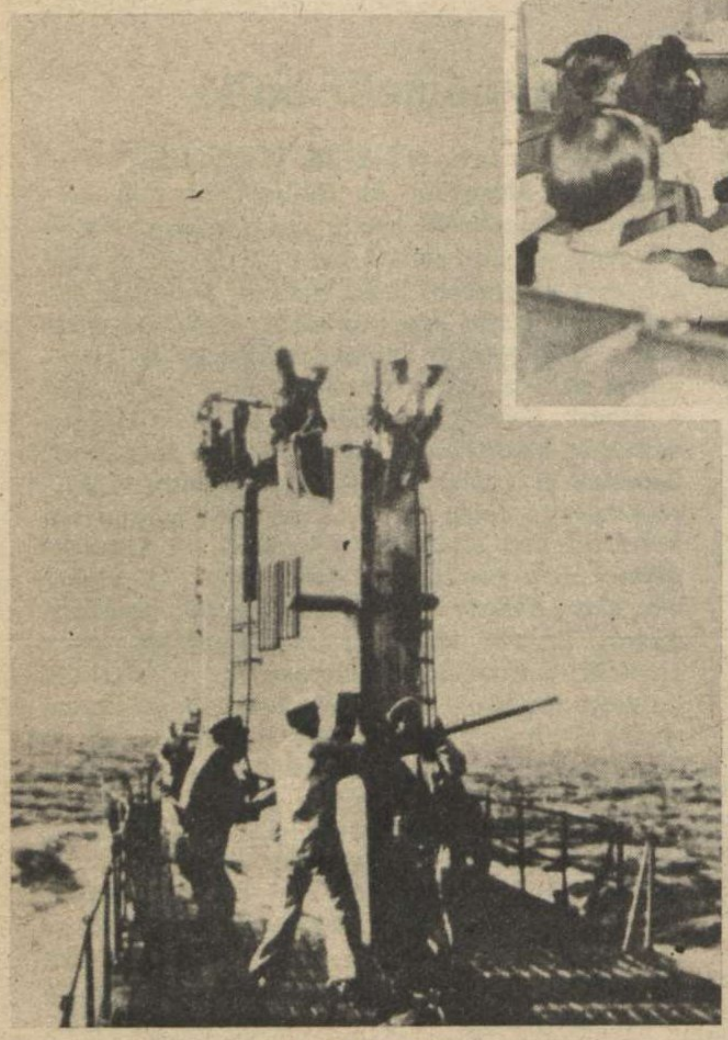

JAPÁN TENGERALATTJÁRÓ
a Csendes-óceán déli vizein leadja a figyelmeztető ágyúlövést egy amerikai tartályhajó megállítására. A japán búvárnaszádok sajátságos acéltornyát, képünkön világosan megfigyelhetjük

SURABAJA UTCÁIN
Jáva szigetén hatalmas táblákra festik a japán betűket, hogy az őslakosság gyorsan megtanulhasson Japánul...

JAPÁN CSATAHAJÓK
megnyitják a tüzet az ellenséges flotta ellen, a Salamon-szigetek körül

↓ **ÉJJELI TÁMADÁS A SALAMON-SZIGETEK VIZEIN**
Égő amerikai hajók világítják meg a tengeri hadszínteret

JÖVŐ KELETÁZSIÁBAN

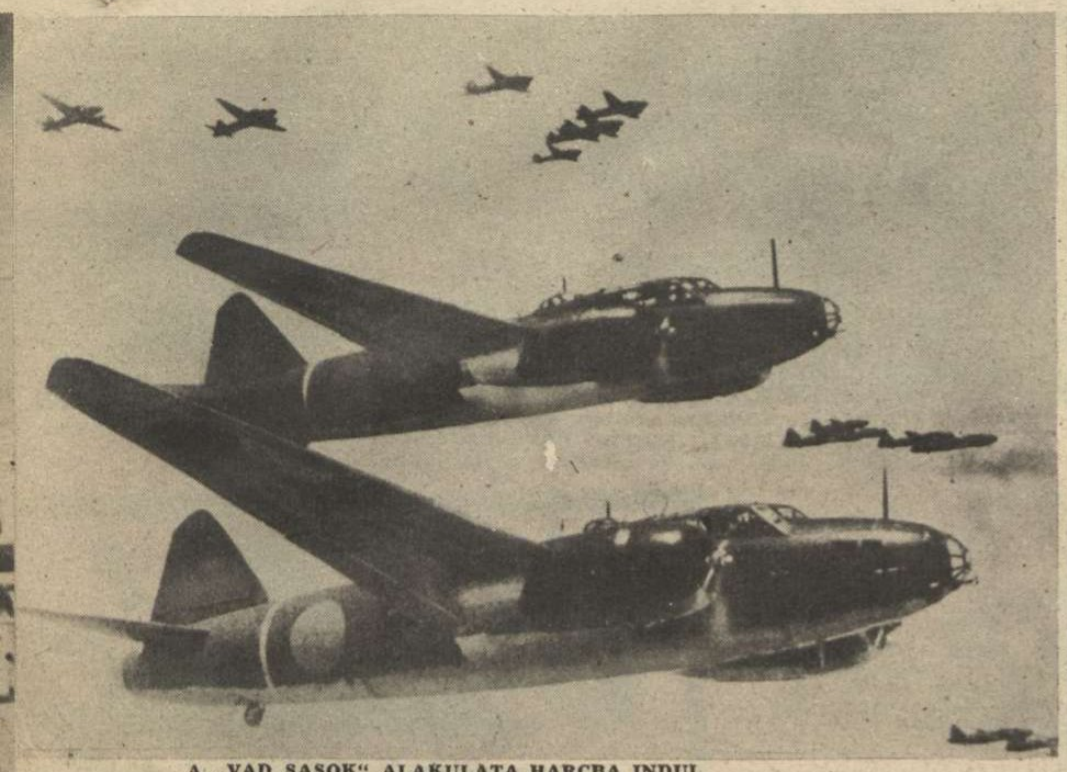

A „VAD SASOK" ALAKULATA HARCBA INDUL
Ez a hires egység örök dicsőséget szerzett a japán flotta légi haderejének

PÁRTRASZÁLLÓ JAPÁN KATONÁK ROHAMA AZ AMERIKAI ÁLLÁSOKRA

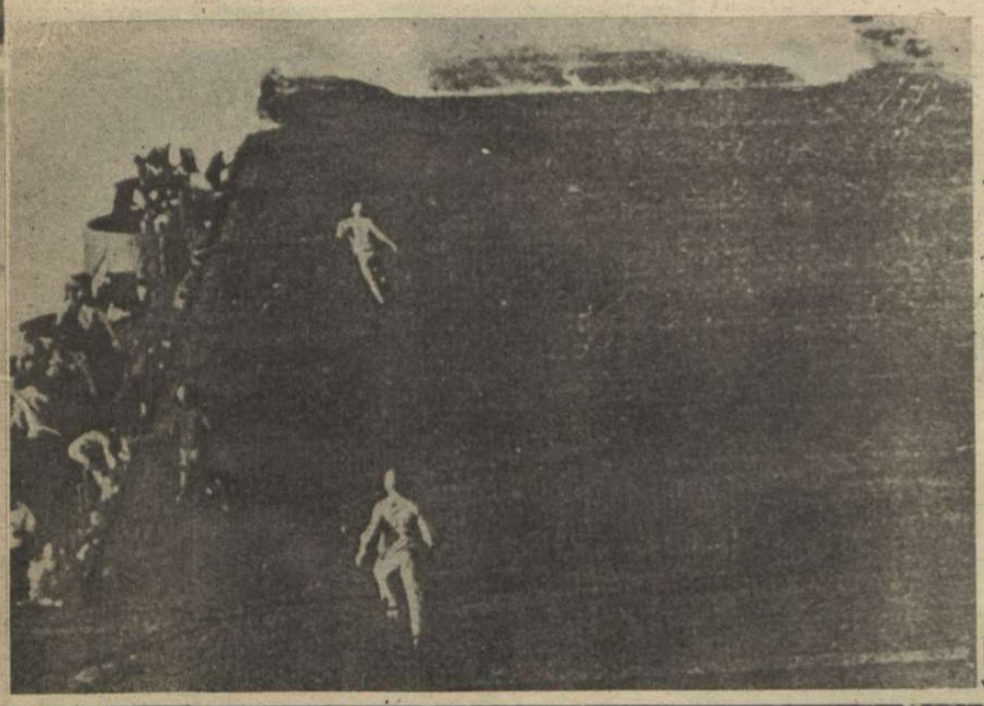

EGY AMERIKAI REPÜLŐGÉP-ANYAHAJÓ PUSZTULÁSA

←
PÁRATLANUL ÉRDEKES KÉPÜNKÖN LÁTSZIK,
hogy a repülőgép-anyahajó orrát japán bomba érte, tűz támadt s az amerikai legénység rohan a tűzet oltani; —→

... a néhány pillanat mulva készült második képen azonban, már a hatalmas fedélzet középső részén robban a japán telitalálat s fölöslegessé teszi az oltási kísérleteket...

EGYETÉRTÉS A CSENDES-ÓCEÁN DÉLI SZIGETVILÁGÁBAN

↓ **A bennszülöttek déli szaki gyümölcsöket hoznak ajándékba a japánoknak**

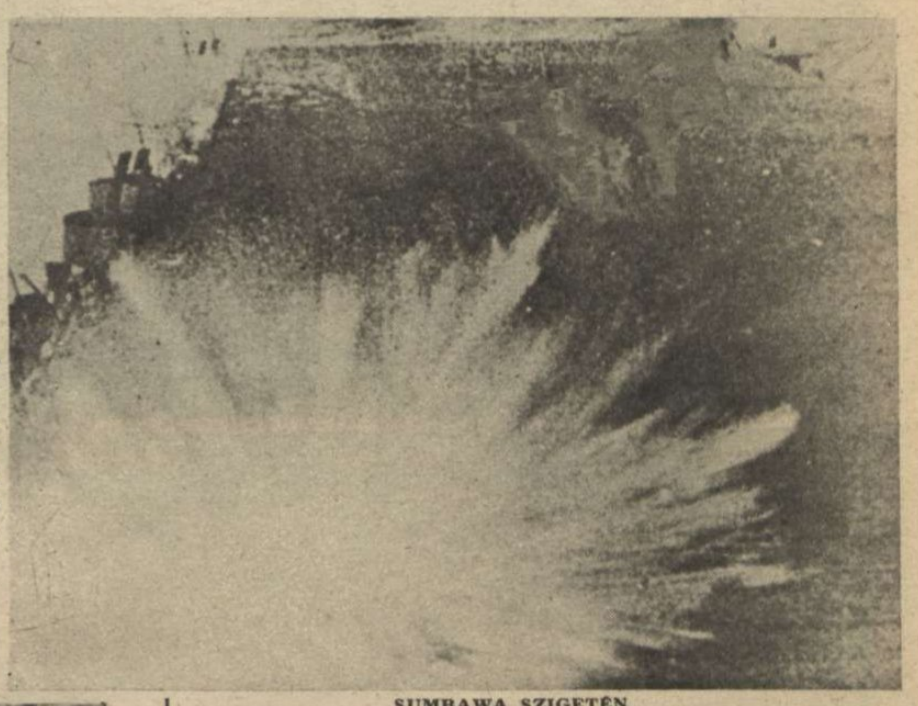

↓ **SUMBAWA SZIGETÉN**
Jávától keletre, a megszállott Sumbawa-sziget szultánja üdvözli a japán csapatok parancsnokát

AZ INDIAI HATÁR KÖZELÉBEN
A bennszülöttek ökrösszekerei szállítják az élelmet és a lőszert a japán arcvonalra

SZENT ANTAL ÜNNEPE MADRIDBAN
Gyönyörűen felvirágozott ökrösszekereken vonulnak fel a menetben Andalúzia szépségei

FRANCO TÁBORNOK KATONAI ÜNNEPSÉG KERETÉBEN NYUJTOTTA ÁT AZ ALCAZAR MOST VÉGZETT NÖVENDÉKEINEK A DIPLOMÁT
Mögötte balra Moscardo tábornok, az Alcazar legendáshírű védője áll

←
ANTE PAVELICS
a horvát államfő, bejelenti a parlamentben a kommunista bandák ellen megindított nagyszabású tisztogatási akciót

Világ

DR. MILE BUDAK
Horvátország berlini követe, megnyitja az első horvát művészeti kiállítást a német fővárosban

↑

←
ANGOL REPÜLŐK KOPENHÁGÁT BOMBÁZTÁK . . .
Néhány nappal ezelőtt brit bombavetők jelentek meg nagy magasságban a dán főváros fölött és „katonai célpontokként" a város lakónegyedeit bombázták. Képünk nem sokkal a támadás után készült, a brit hadviselés nagyobb dicsőségére . . .

→
ZENO COLO
az olasz síverseny győztese Cortina d'Ampezzoban

VON MOLTKE, NÉMETORSZÁG ÚJ MADRIDI KÖVETE
megbízólevelének átnyujtása után távozik Franco palotájából

JAPÁN KATONAI BIZOTTSÁG MEGKOSZORÚZZA AZ OLASZ NÉVTELEN KATONA SÍRJÁT RÓMÁBAN

ujság

GÖBBELS EGY BERLINI HADIÜZEM MUNKÁSAI ELÖTT TARTOTT BESZÉDET

Az emelvényre lépő birodalmi minisztert hatalmas „Sieg-Heil!" kiáltással fogadja az egybegyült munkásság. Együttérzés és elszántság sugárzik a német belső front katonáinak arcáról

RÓMAI DIVAT

„A téli idény legszebb női ruhája", — a római divatversenyen. Szép az öltözet, de az asszony is szépíti . . .

KULTURNAPOKAT TARTANAK NÉMETORSZÁGBAN ÉS EZEKEN A NAPOKON INGYEN BE LEHET MENNI A MOZIKBA ÉS A SZÍNHÁZAKBA

Képünk az egyik berlini mozi bejárója előtt készült, ahol a kultúrnapon éppen egy Rökk Marika-filmet játszottak

OLASZORSZÁG ÁLDOZATA ÉS HITE

ÖNKÉNTES MUNKÁSZÁSZLÓALJAK A MEGTÁMADOTT OLASZ VÁROSOKBAN

A „Servizio lavoro" osztagai már a hajnali órákban munkára indulnak a romok közé, az éjjeli angol légitámadás után. Kórházakat, iskolákat, lakóhelyeket bombáznak az angolok . . .

← **VAGÓNLAKÓK,**
akik elvesztették otthonukat, de megtartották jókedvüket a jobb jövő reményében . . .

VASÁRNAP DÉLELŐTT, →
a kis rivierai városkában, amely megtelt hajléktalanokkal. Sokan vizsgálják az eget . . .

MELEG LEVES A NEHÉZ MUNKA KÖZBEN

Súlyos megpróbáltatás az élet a bombázott olasz városokban a dolgozóknak és a hajléktalanoknak egyaránt, de a nép akaratereje és bizalma törhetetlen

„Az ellenség szenvedésének fokozását" igerte meg az angolszász világnak Churchill, s tán ez volt az egyetlen igérete, amit be is váltott maradéktalanul. Templomok dőltek romokba, tornyok omlottak össze az éjszakai bombatámadások alvilági tüzénél, emberi hajlékok váltak kaotikus kóhalmokká, csecsemők rémült szemébe sütött a gyujtószerek tehéren izzó lángja, aggastyánok és asszonyok haltak meg az egetföldet rázó dörrenések végítéletszerü robajában és ezreket kergettek a részvétlen, csillagos mennybolt alá a brit Royal Air Force látogatásai Olaszország földjén.

Városok, amelyekre a földkerekség minden civilizált népe úgy tekintett, mint az emberiség közös kincsére, egyetemes örökségére, bizonyítékra, hogy nagyot is, szépet is alkotott a teremtés áldatlan természettel megvert koronája, nem büszkélkednek többé régi márványpalotáikkal.

Churchill embertelen fenyegetésének első szenvedő tanuja Itália lett, amelynek népe keserűen sirathatná elpusztult és pótolhatatlan kincseit. S mégis, a fasiszta Olaszország rendületlen küzdő akarata, hite sugárzik csak a romok közül a világ felé. A csákányok eltakarítják az összezúzott márványt, a barbárul szétontott oszlopokat, gyöngéd szobrok szomorú csonkjait s az ember, aki a szerszám nyelét fogja, — a történelem megvesztegethetetlen bírájához fellebbez. A történelemhez, amely az igazság serpenyőjébe dobja az erényeket és vétkeket, a népek cselekedeteit, szándékait és meghozza verdiktjét, amikor elérkezik az ítéletmondás napja.

A megpróbáltatás és szenvedés idején mutatkozik meg igazán: méltó tud-e lenni egy nemzet multjához és hagyományaihoz. Olaszország most mutatja meg, hogy nem hiába pörölte magához a Cézárok Impériumának arany sasait, a világhódító légiók acélkezeit s hogy emlékezik: a barbárok nem most látogatják meg először a história folyamán Itáliát. Olaszország, ahol minden kis omladékot, törött oszlopfőt tisztelt a kegyelet, nagy romokat takarít. Az ember, aki márványpalotákban lakott, most tehervágonokban húzza meg magát, hajléktalanul . . . A magyarság, amely élete, történelme folyamán a maga földjén sokszor látott már ilyen pusztulást, keleti csordák vonulása, dúlása nyomán, egész szívével fordul a baráti nemzet felé. Minden részvétünk azoké, akiket Churchill beváltott igérete csakugyan a szenvedés próbájára vetett, de minden csodálatunk is azé a népé, amely ilyen hősi módon viseli legnagyobb áldozatát és a romokat takarító munkájával vallja meg minden szónál beszédesebben győzelmi hitét . . .

↑ **A BOMBAROBBANÁSOK HELYEIRŐL KISZÁLLÍTJÁK A TÖRMELÉKET A VÁROS SZÉLÉRE**

← **VASÁRNAP CSAK ZÖLDSÉGFÉLÉT SZOLGÁLNAK FEL**

az összes olaszországi vendéglőkben, de áldott a szerény eledel is, amelyet a hazai föld termel . . .

→ **A RÓMAI ANGYALVÁR**

napsütéses domboldala télen is megtermi a karfiolt. Munka, hit, elszántság acélozza Mussolini népének lelkét a barbár megpróbáltatásokban . . .

CSENDŐREINK A MAGYAR HATÁRON

CSENDŐR NAP

Országutakon és iszapos hegyiösvényeken, mezőkön és nap-nemlátta erdőkben jár a kakastollas csendőr, télen, nyáron, arcát nap barnítja, szél cserzi, szeme mindenhol ott van, éberen vigyáz az ország nyugalmára és rendjére... Hallani nemigen lehet róluk, csak a rendőri jelentésekből, hogy itt, vagy ott ártalmatlanná tettek egy-egy régen körözött bűnözőt. Testületük felállításának évfordulóját minden évben megünneplik és ezen a napon minden törvénytisztelő ember hálával és szeretettel gondol a kakastollas csendőrre.

A KITÜNTETETT CSENDŐRÖK
átveszik az elismerő oklevelet

VITÉZ FARAGÓ GÁBOR
altábornagy megérkezik az ünnepségre

AZ ÜNNEPSÉG SORÁN
megkoszorúzzák a laktanyaudvaron felállított Hősi Emlékművet

← DERES FÁK A MÁTRÁBAN

MAGYAR

PASSLER
hiába védekezett Hudák támadásai ellen, — vereséget szenvedett.

BUDAPEST — BÉCS ÖKÖLVIVÓ VIADALT NYERTE 13 — 3

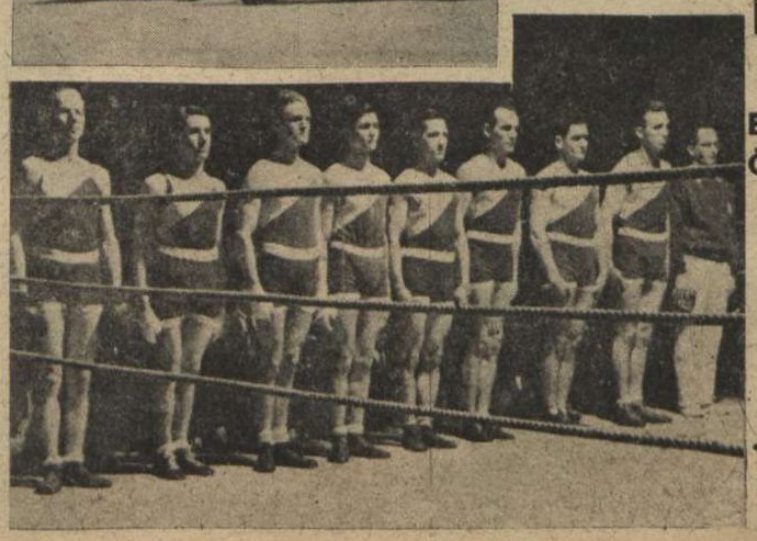

A BÉCSI ZAZL
erős küzdelem után legyőzte a magyar Tamássit. (Felső baloldali kép)

← A GYŐZTES BUDAPESTI CSAPAT

ZÁSZLÓDÍSZBE ÖLTÖZÖTT A LAKTANYA

az ünnepségre. A felsorakozott legénységgel szemben, az emelvény két oldalán csendőr hozzátartozók töltötték meg a laktanya udvarát

A CSENDŐR-LEGÉNYSÉG

díszmenetben vonul el parancsnokai előtt

↑ SEDENI AMBRÓZY GYULA ÁLLAMTITKÁR

a magyar jogi élet kiváló szaktekintélyét a Kormányzó úr kabinatirodája főnökévé nevezte ki.

← VITTORIO CERUTTI MAGYAR KITÜNTETÉSE

A Budapesten tartózkodó olasz diplomatát a Kormányzó a magyar érdemrend nagykeresztjével tüntette ki

↓ A GÁRDONYI IRODALMI TÁRSASÁG MŰSOROS ESTET RENDEZETT A JURÁNYI-UTCAI HADIKÓRHÁZBAN

Horváth Ákos, a Társaság elnöke üdvözli a sebesülteket

KÉPHÍRADÓ

A VŐLEGÉNY, GAZSI LAJOS HONVÉD

↓ valahol az orosz hómezőkön harcol hazájáért és most már családjáért is, feleségéért, aki a putnoki anyakönyvvezető előtt a távolból eskü útján neki örök hűséget

↑ MARTON fölényesen győzött Walterrel szemben.

VÁROSOK KÖZÖTTI BUDAPEST CSAPATA ARÁNYBAN

HOMOLYA ÉS WEIDINGER VIADALA

Győzött Homolya. (Jobboldali kép)

DÖNTENEK A

DÖNITZ VEZÉRTENGERNAGY,
a német búvárnaszádharc lelke, szervezője és irányítója, aki a birodalom haditengerészetének főparancsnoka lett

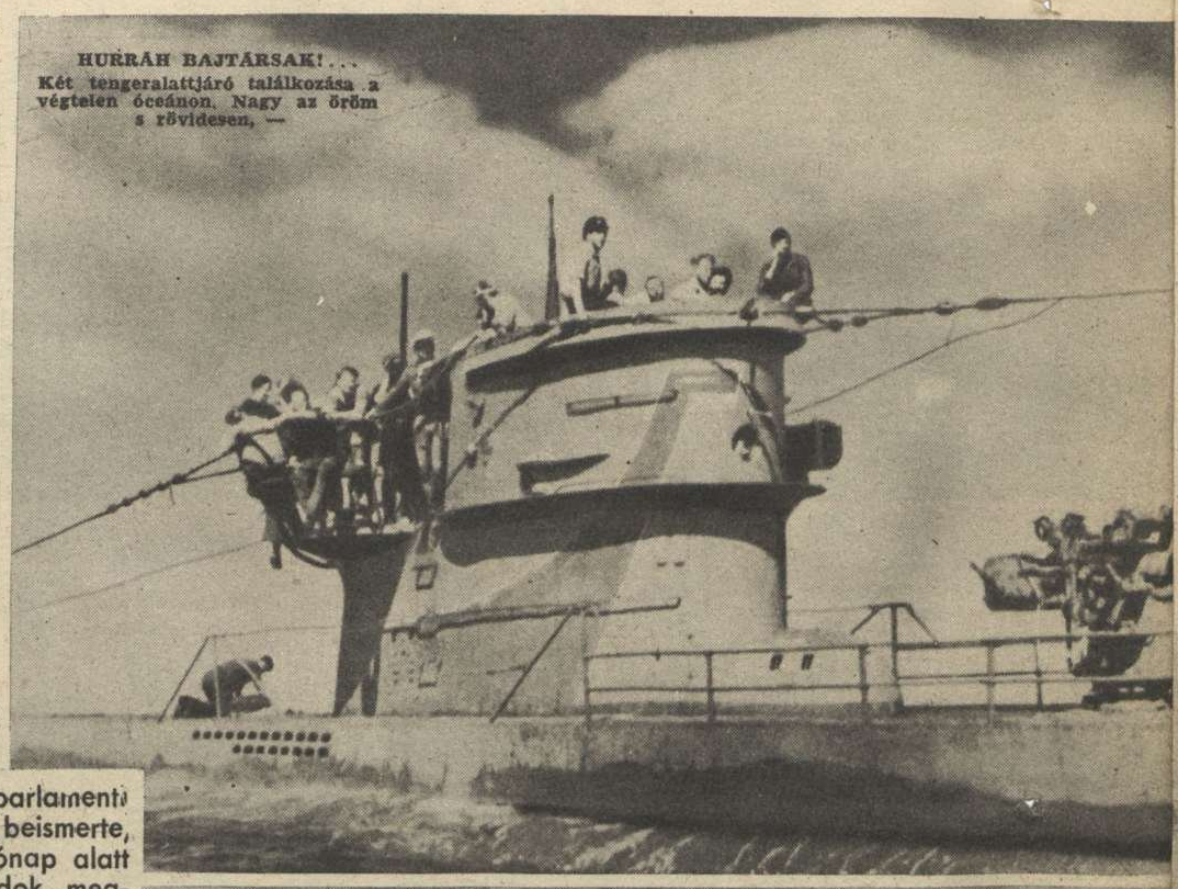

HURRÁH BAJTÁRSAK!...
Két tengeralattjáró találkozása a végtelen óceánon. Nagy az öröm s rövidesen, —

Churchill legújabb parlamenti beszédében nyiltan beismerte, hogy az utolsó 15 hónap alatt a német búvárnaszádok meglepően nagy veszteséget okoztak a demokrata szövetségeseknek az angolszász hajótér veszedelmes pusztításával s a tengeri háború tartós hevessége a hadműveleti célok megvalósítását a jövőben is késleltetheti... Ez a finom fogalmazás teljes elismerése a tengeralattjárók hatalmas sikereinek s Churchill azért tett **részleges vallomást** az angol honatyák előtt, hogy a londoni sajtó komor jóslásait és bírálatát **látszólagos őszinteségével** elhallgattassa. A téli hónapok nem alkalmasak a búvárnaszádháború kifejlesztésére, de a tavasz és a nyár súlyos meglepetéseket hozhat és halomra döntheti Churchill nagy rábeszélőképességgel közölt számadatait. Az angol miniszterelnök beszéde azt bizonyítja, hogy **döntőfontosságú időbeli verseny folyik a szárazföldi és tengeri háború között!** Churchill mindenre elszánt híve a szárazföldi háborúnak, **az utolsó szovjet katonáig,** de a tengeri háborút szívesen elhalasztaná, amíg a búvárnaszádok elleni védekezés **első sikeres módszerét feltalálják...** A német tengeralattjárók azonban nem várakoznak, nem tétlenkednek s a tengereken és óceánokon kigyulladó tüzek vízbe hamvasztják az angolszász győzelmi reményeket...

...vízre kerülnek a gumicsónakok egymás meglátogatására. Tapasztalatokat, híreket cserélnek a harcosok s a szívélyes búcsú után mindkét tengeralattjáró folytatja útját az előírt célok felé...

A TENGERALATTJÁRÓK LEGÉNYSÉGE
megszokta a kemény küzdelmet az elemek haragjával, de az orkán idején a legegyszerűbb fedélzeti munkát is csak „pórázon" végezhetik az erős legények...

VIHAR AZ ÓCEÁNON!
Az örvénylő hullámok magas tarajokra sodorják a tengeralattjárót s azután —

— lezudítják a mélységekbe. Vad és kegyetlen tánc ez, néha hosszú óráig

TENGERALATTJÁRÓK

AMIKOR ÁTROHANNAK A HIDEG HULLÁMOK A FEDÉLZETEN, BIZONY LERÁNTJÁK A TENGERÉSZT A LÁBAIRÓL . . .
Kapaszkodni kell fába, kötélbe, amíg kissé elcsitul az óceán haragja s folytatni lehet a munkát...

ELLENSÉGES REPÜLŐGÉP KÖZELEDIK! RIADÓ! LEMERÜLNI! . . .
A kormányos lefelé irányítja a tengeralattjárót. Dübörögnek a gépek, drága minden pillanat s halálosan fontos a begyakorolt kezek minden mozdulata a menekülésben . . .

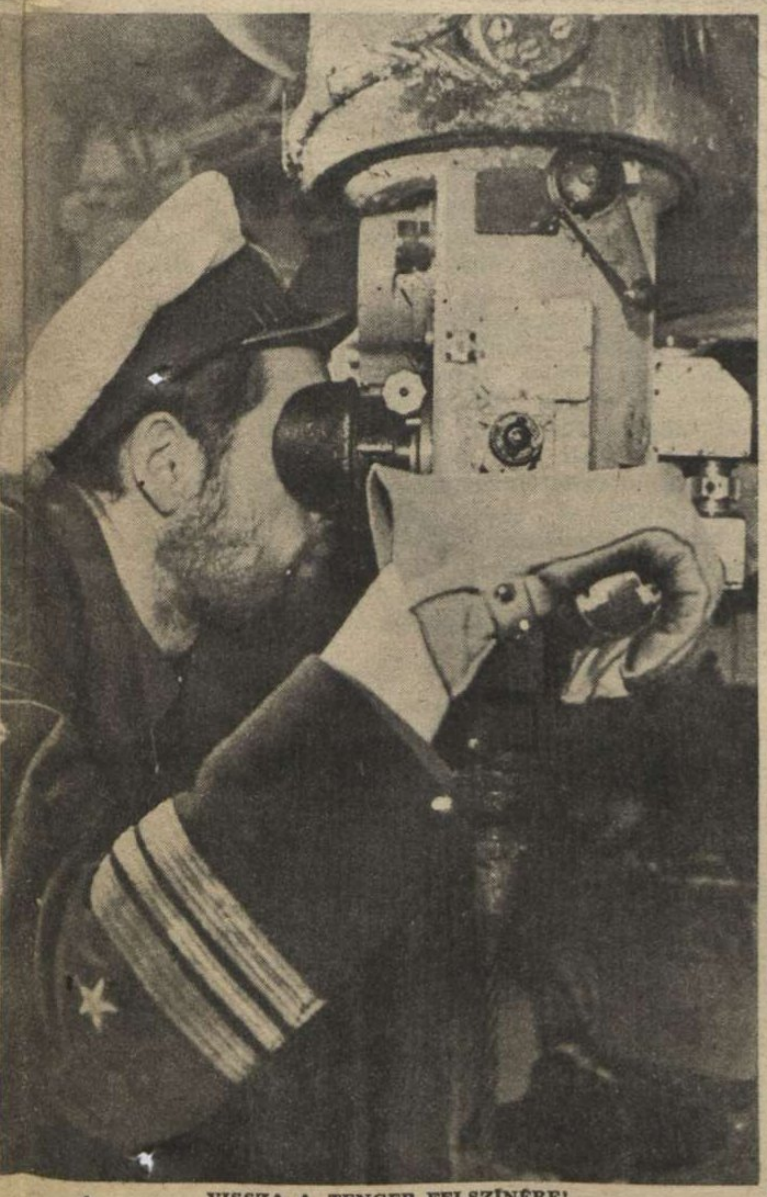

VISSZA A TENGER FELSZÍNÉRE!
A tölgyfalombos Hardegen kapitány figyeli a látócsövön a tenger felszínét. Nincs már ellenséges hajó vagy repülőgép a közelben s a búvárnaszád felemelkedik újra a mélységből, folytatni megzavart útját

A ZSÁKMÁNY
A megtorpedózott amerikai tartályhajóból az égig csap a fekete füstfelhő s a győztes tengeralattjáró már messze jár és új áldozatra les . . .

A SZIKRATÁVIRÁSZ UJ ŐRHELYÉHEZ UGRIK, — A VÍZALATTI HALLGATÓKÉSZÜLÉKHEZ
Feszülten figyel s a villámgyors intézkedéshez az ellenséges vízibomba becsapódásának hangját várja.. Egyetlen mozdulat a kapcsolótáblán, a tengeralattjárót messze lendíti a becsapódás veszedelmes helyétől . . .

A LEGRITKÁBB FELVÉTEL A TENGERI HÁBORURÓL!
Az angol partok közelében, a parti őrség szolgálatában álló „Whitley“ repülőgép vízibombákat dobál a lemerült német tengeralattjáróra

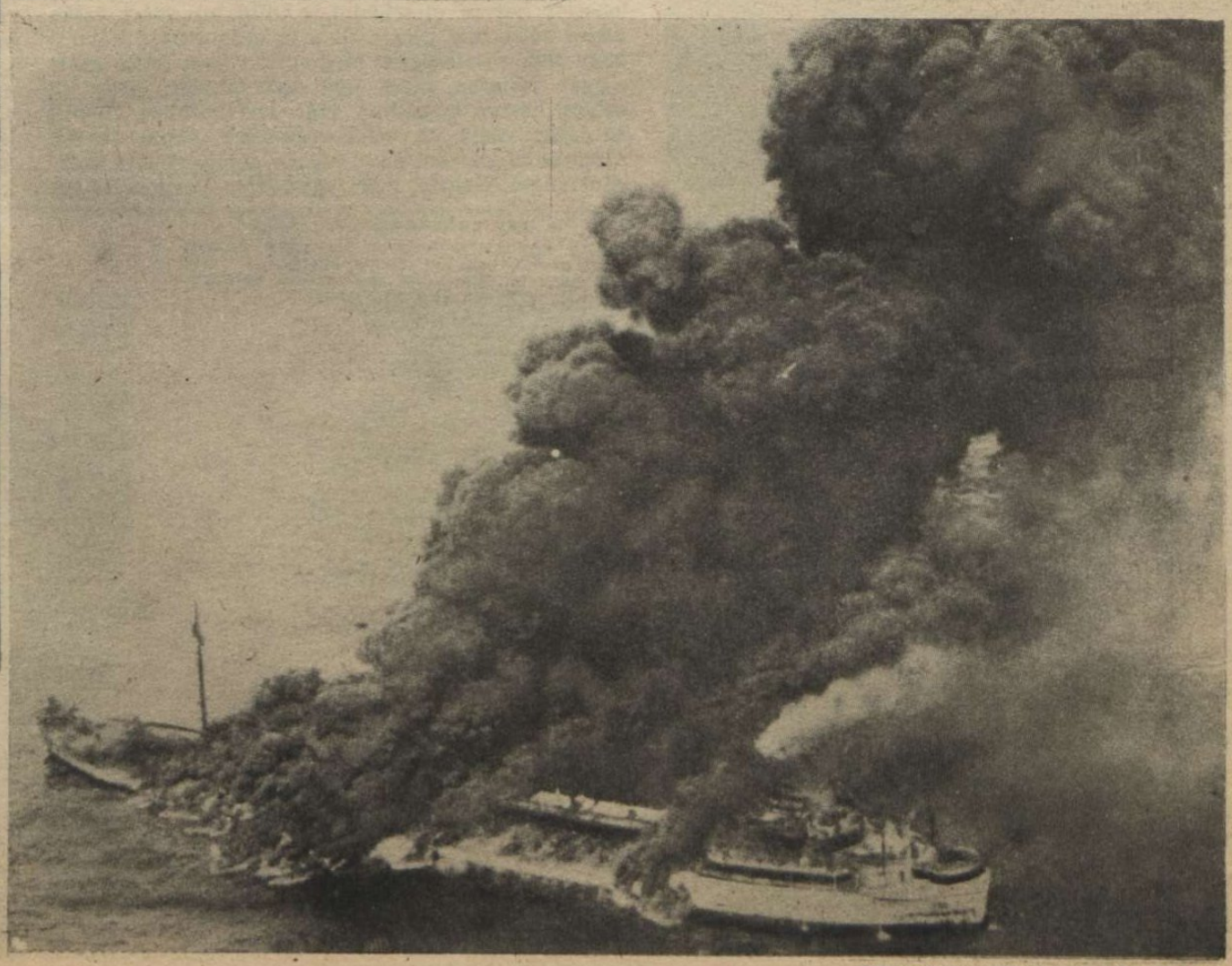

UTOLSÓ ÖRSÉGEN SZTALINGRÁDBAN...

Bámulni fog a világ, ha a sztalingrádi hősök harcának részleteit is megismeri...

A SZTALINGRÁDI CSODA

A sztalingrádi térségben szűk területre összeszorított 6. német hadsereg kötelékeiből a hősi tragédia bekövetkezése előtt a német szállítórepülőgépek 47.000 sebesültet mentettek ki az ostromgyűrűből. Képünk ennek a

HADIJELENTÉSEK,

A politika boszorkánykonyhájának minden üstjében forr, fő valami ezekben a napokban. Míg a plutokrata-bolsevista szövetség egyik tagja, a szovjet, a fegyveres fronton igyekszik eredményeket kicsikarni a hadiszerencse markából, a két nagy demokrácia egész diplomáciai arzenálját rohamra indította a maga külön céljaiért. Mióta kiderült, hogy Moszkva nem hajlandó a zöld asztal mellé leülni az angolszász államférfiakkal és bevallani háború utáni céljait, azóta London és Washington megkétszerezte erőfeszítéseit egy világfront kikovácsolására a demokrácia mellett. Londonba hazarendelték a semleges országokban akkreditált brit követeket, tanácskozásra, az egyetlen svájci kivételével, s Washington felé is hajóznak az amerikai diplomaták.

Közben be kellett számolni az izgatott közvéleménynek is a casablancai és adanai konferencia eredményéről, ezért aztán kapott a világ egy-egy Roosevelt és Churchill-beszédet, amelyeknek hangjából teljes biztonsággal lemérhető az angolszászok csüggedt lelkiállapota. Az angol premier, aki vérbő és derűlátó szónoklatokat szokott mondani a parlamentben a biztos győzelemről, most nem mert még távoli jóslásokba se belebocsátkozni. Igaz, a szép szavak már keveset érnek a szigetországban, amelynek népe bőrén érzi a churchilli „győzelmek" eredményét, hiszen miközben a miniszterelnök egyre a német tengeralattjárók elpusztításáról, kiküszöböléséről beszélt, — megint le kellett szállítani a fejadagokat és a kormány bevallotta, hogy már az élelmiszertartalékokhoz is hozzányúlt. Nem lehetett hát se dicsekedni, se hallgatni, ezért aztán végre beismerte Churchill a tengeralattjáró háború kegyetlen veszteségeit. Megtagadni nem tudta azért magát teljesen, mert úgy nyilatkozott, hogy az utóbbi három hónapban már kedvezőbben alakult az óceáni csata. A reménykeltésre szánt szavak azonban alighanem hatástalanul peregnek le a csüggedt angol lélekről, mert ugyanazon a napon Dawis, a washingtoni tájékoztató szolgálat vezetője viszont azt mondotta, hogy a tengeralattjáróveszély naprólnapra komolyodik...

Roosevelt rádióbeszéde a szövetségesek összes 1943-ra szóló haliterveinek ismertetése volt s az USA elnöke megigérte hallgatóinak az európai inváziót éppen úgy, mint Japán megsemmisítését. Az álmoskönyvek jóslatait azonban már Amerikában se veszik egy idő óta komolyan, a keserű valóságok megtanították a gyermeteg lelkű és naiv gondolkodású USA polgárokat is arra, hogy a szó és tett nem mindig követik egymást...

A fegyveres arcvonalakon

mind nagyobb erővel tombol a küzdelem a végső döntés érlelésére. Keleten ezen a héten is irgalmatlan hidegben, h iharok, negyvenfokos fagyok közben folyt a szovjet offenzivája s az orosz tél mostohaságához jobban hozzászokott bolsevista csapatok egymásután intézték rohamaikat, nagy túlerővel az európai szövetségesek védőállásai ellen. A rugalmas védekezés taktikája minden frontszakaszon lehetetlenné tette, hogy a szovjettábornokok jelentős eredményt érjenek el, s a veszteségek, amelyeket a támadók elszenvedtek, emberben, hadianyagban egyaránt, nincsenek arányban a sikerekkel...

A Donec középső folyásánál és az Oszkol-szakasztól nyugatra indult rohamra a szovjet a hét elején, de a német páncélos-elhárítás mindenütt kiinduló állásaikba vetette vissza a makacs, esztelenül támadó ellenséget. A Novorosszijszknál partraszállt bolsevista erők végzete beteljesedett: a csapatokat felmorzsolták és megsemmisítették a feketetengeri kikötőt védelmező alakulatok. A támadásokat minden alkalommal tartalékokkal megerősített ellenállási központjaiból kiindult páncélos ellenlökésekkel viszonozta a német véderő, még azon az áttekinthetetlen erdős szakaszon is, amely a Donecnél ma a harcok színhelye.

A HÉT LEGÉRDEKESEBB KÉPE:

Lángolva lezuhant a tengerbe az angol Spitfire a szicíliai csatornában s újzelandi pilótája ejtőernyővel menti életét... Szerencsés vízreszállása után elfogta egy olasz gyorsnaszád

DE GAULLE HADSEREGÉBŐL

elfogott francia katonákat hallgatnak ki az olaszok Tunéziában

halálos veszedelmekkel dacoló bajtársi szolgálat nak bámulatraméltó jeleneteit örökíti meg. Baloldalt: szánokon hordják a sebesülteket az ellen séges tűzben álló géphez. Jobboldalon: a szállítógép belseje a kényelmesen elhelyezett sebesültekkel

HULLANAK A GYUJTÓBOMBÁK TÖMEGESEN A DONMELLÉKI SZOVJET TÁBOROKRA
A Don vizén megtörte a jeget az enyhe időjárás

CSATÁK ÉS ÚJ FORDULATOK

Tovább folytak a súlyos harcok a Voronyezstől nyugatra elfoglalt védővonal térségében is, ahol először nyilt alkalmuk honvédeinknek megmutatni, hogy a sündisznó-állások sorozatában is épp olyan hősies és eredményes harcokat tudnak vívni, mint e harcmodor mesterei, a német csapatok.

A hét vége felé a kurszki vonalon lángolt fel különös hevességgel a bolsevisták offenziv tevékenysége, de az áttörési és átkarolási kisérleteket minden alkalommal visszaverték, sőt a német gránátosok ellentámadásba lendültek és súlyos érvágássá változtatták a szovjethaderő számára az erőszakolt próbálkozásokat.

A naponta kiadott hadijelentésekből, anélkül, hogy ezt külön kiemelné a nagynémet hadvezetés, *már érezhető az ellenintézkedések hatása. A visszacsapások mind erőteljesebbekké válnak, az arcvonal tervszerű megrövidítése felszabadította a csapatok jelentős részét s ezek most a mélyen tagozott védelmi rendszer legveszélyeztetettebb pontjaira kerülve, nemcsak az elhárítást teszik eredményesebbé, hanem ellentámadásaikkal össze is kúszálják a bolsevisták terveit.*

A harcok súlypontja, annak ellenére, hogy a szovjet pillanatnyilag Kurszk és Bjelogorod térségében támad legerősebben, — északra tolódott el. Már a hét közepén fellángoltak a harcok a Ladoga-tó környékén s ennek magyarázata valószínűleg az lesz, *fel akarják szabadítani a körülzárt Leningrádot.* Eddig egyetlen utat, vagy vasútvonalat se tudott azonban a naponta újra és újra erőszakolt támadás elragadni a német védelemtől s így nagyobb erők odaszállítása majdnem lehetetlen feladat elé állítja a bolseviki tábornokokat.

Az arcvonalról érkező hírek tanulmányozása azt mutatja, hogy *a német tartalékok mindenütt növekvőben vannak s talán már a későbbi hadműveletek előkészületeit jelenti a nagy erők összevonása.* A hosszabbodó nappalok, a lassan enyhülő idő mind hozzájárulnak ahhoz, hogy a helyzet tisztázódjék s akkor bebizonyul majd, hogy óriási területeken télen folytatott háborúban legcélszerűbb mindig az ellenfelet támadni engedni...

Afrikában

még mindig nem kezdődött meg az a mindent elsöprő offenziva, amelyet a demokráciák sajtója annyiszor megigért már az angolszász közvéleménynek. A főparancsnokká kinevezett Eisenhower egyre habozik és csak tapogatózó hadműveletekre használja erejét. Úgylátszik, *jó darabig nem lesz abban a helyzetben, hogy döntő támadást kezdjen, s ennek oka a német tengeralattjárók eredményes működésében kereshető.* Az amerikai generálist ezenkívül alighanem az a felismerés is zavarja, hogy a szárazföldi taktika tekintetében egyáltalán nem állnak csapatai és azoknak vezetői a helyzet magaslatán...

Az olasz-német csapatok dzsebeli állásaikat annyira megjavították, hogy azokból ellenőrizni tudják teljes mértékben a síkságot megelőző hegynyúlványokon át vezető utakat. Nincs felvonulási lehetőség, s a német légierő ezenfelül olyan lebirhatatlan fölény birtokában van ma is az egész afrikai fronton, hogy képes összekuszálni az angol és amerikai tábornokok minden tervét, már csirájában. A készenléti állások sorozatos bombázása, a csapatgyülekezések megtámadása, az utánpótlás végtelenül fontos tevékenységének szüntelen zavarása mind olyan tevékenység, amelyet a német és olasz pilóták úgyszólván veszteség nélkül képesek elvégezni. *Az amerikai legénység viszont nem tudja megszokni a stukákat, amelyeknek megjelenése a legnagyobb pánikba ejti a csapatokat még ma is...*

A nagy csatát persze Tuniszért meg kell majd vívni, de ez a küzdelem aligha akkor indul meg, amikor az angolszász hadvezérek akarják, s a szövetségesek addig elszenvedett kudarcai, meg a tengelycsapatok kedvező helyzete alapján *legalább is kétségesnek látszik, hogy London és Washington valaha is megvalósíthatja nagyratörő afrikai terveit...*

A francia csapatokat, amelyeket faltörő kosként használtak a tuniszi határon, a főparancsnokká kinevezett *Eisenhower* első intézkedése visszavonta az arcvonalból. A „szabad franciák" hadi dicsősége nem sokáig tartott, s úgy látszik, az angolszászok *Giraud*-ban inkább politikai szövetségest találtak, mint katonai támogatót. Az amerikaiak eddig is becsmérlőleg beszéltek a francia csapatok harci értékéről, hogy pedig ezután mit mondanak, — el lehet képzelni. Igaz, a giraudisták balsikereiben részük van a demokráciák hadvezetésében is, mert a francia csapatok elégtelen és korszerűtlen felszerelése az ő lelkükön szárad. A franciáknak már nem jutottak modern fegyverek, az elsüllyedt hajókkal együtt elpusztult hadianyag miatt az angoloknak és amerikaiaknak az is gondot okozott, hogy a maguk alakulatait kellő módon ellássák.

A Csendes-óceáni térség

harcairól nem érkeznek újabb jelentések, mióta a japán császári nagyvezérkar közölt az utolsó salamonszigeti-csata eredményét. Itt nem is gondolhatnak offenzivára a demokráciák, hiszen a támadó hadviseléshez elsősorban hajótér kellene a Távolkeleten, a tonnacsata pedig rendkívül rosszul kezd alakulni. *Erősen hiányzik az a 28.000,000 regisztertonna, amit eddig a német búvárhajók a tenger mélyébe küldtek!* A japánoknak viszont nem sürgős a támadás. Ők jó néven veszik, ha az angolszászok minél több időt engednek: megszervezni a birtokbavett nyersanyagforrásokat, kiépíteni az új, erős támaszpontokat, megszállni minden szigetet, s az óceán szigetvilágának embermillióit megszervezni a végső győzelem elérésére kezdett gigászi arányú termelésre...

ERIO ROSI TÁBORNOK
az olasz szárazföldi csapatok új vezérkari főnöke

VITTORIO AMBROSIO TÁBORNOK
az olasz nagyvezérkar új főnöke

KOCHANOVSKY TÖRZSŐRMESTER ROHAMÁGYÚ PARANCSNOK A DON-TÉRSÉGBEN ELFOGOTT EGY SZOVJETTÁBORNOKOT

A SZOVJETFRONT DÉLI SZAKASZA

Tarnopolból indult el...

DÖVÉNYI NAGY LAJOS KORTÖRTÉNETI REGÉNYE

(26.)

Mit érhet mindez? Neki már semmit, örüljön, ha némi veszteséggel túladhat rajta, mert haza csak nem viszi, a Groszmann házba? Egy kis élet emlékei, akár a táska, amit Tarnopolból hozott magával, s most ott penészedik ráncos, megkopott, lehorzsolt bőre a kamra sarkában. Vagy az elnyűtt kabát, amit készen vett a boltban, mikor először vetette le régi condráit.

Buxbaumék nemsokára beállítottak.

Az asszony asztalkendőbe kötve ételt is hozott.

— Gondoltam, hadd főzzek még egyszer Brandstein Judának, — mosolygott, — tán többet nem eszik már a kezem után...

Kipakolt és Juda jóétvággyal nekilátott az ebédnek.

Buxbaum könyökével meglökte feleségét: — nézd, kalap nélkül ül az asztalhoz. Igen, az ember szokásai változnak, de maga észre se veszi, hogy ezt, vagy azt a régi előírást, babonát nem tartja be többé.

Kétoldalt álltak, s türelmesen várták, míg befejezi, aztán az asszony panaszkodni kezdett, hogy minden pocsékká válik ebben a házban, ha nincsen itt a gazda. Látta-e már Juda a tetőt, hogy megbontotta a szél? Az eső is becsorog majd, ha egészen elmúlik a tél és olvad, a hólé mind leszivárog a bútorokra. A por, meg a penész az ágytakarókat, asztalterítőket teszi tönkre, mert szellőztetni kéne, törölgetni, kirázni a vászonholmit. A bútorok fája megvetemedik...

Tudta: mit akarnak mondani ezzel. S magában mosolygott, mikor Buxbaum hozzátette, hogy a rosszindulatú parasztok egyszer felgyújthatják a házat. Ő hallotta is egyszer, nem tudja, melyiktől, vasárnap, mikor részegen jöttek a kocsmából többen, hogy a vörös kakast rászállatják a „fekete zsidó" hajlékára. Vakuljon meg, ha nem igaz. Megtehetik, gondoljon jól rá, hiszen nem őrzi senki a házat, egy sötét éjszaka üszköt vetnek a gerendákra és kész. Meg van a helyrehozhatatlan kár.

— Bizony, okosan teszi Brandstein úr, hogy eladja... — bólogatott.

— Azt mondta, hogy maga megvenné, igaz?

— Nem mondom... Szeretném, de hol van nekem annyi pénzem?

— Pedig csak készpénzért eladó.

—No, úgye, megmondtam, — fordult hirtelen heves haraggal az asszony felé Buxbaum. — Megmondtam, hogy csak szégyenbe keversz engem!

Arca kivörösödött, fenyegette feleségét ökölbe szorított kezével.

— Csak asszonyokra ne hallgasson a férfi, még ha olyan gyámoltalan mint én, akkor se... Te mind csak azt mondogattad nekem, hogy Brandstein úr így, Brandstein úr úgy, nem olyan kapzsi ember az, hogy a szegény hitsorsostól elkívánná az utolsó garasát is. Megelégszik az ár egy részével, a többit megfizetjük, ahogy megegyeznénk rá. Hát most itt van! Nekem csak süljön le a pofámról a bőr, mikor hallom: készpénzért... Aki olyan koldus, hogy nincsen készpénze, ne akarjon házat venni... Igaza van Brandstein úrnak...

— Ugyan, hallgass! Hát beszéltetek már róla egy szót is komolyan? Kimondta már Brandstein úr az utolsót? Hallottak ilyet! Hát való volna ez üzletembernek, mondja, Brandstein úr? Ugyan! Fuvarosnak való... Mit tudja az, mi az alku, az ajánlat, s efféle!

— Tudom. Mindent tudok, amit kell. Csak te hallgass, ha már szégyenbe döntöttél... Csakugyan nem beszéltünk részletesen semmiről, hiszen még az árat se hallottuk. Az se lehet olyan magas... Brandstein úr tudja, hogy ezek a bútorok kicsit használtak... Nem tett jót nekik az se, hogy rájuk zárták az ajtót. Nem is divatosak, ő biztosan nem tenné be mostani lakásába egyiket se. Itt jó volt. minek vett volna ebbe a faluba drágább bútort. Tudta ő azt már akkor, hogy nem sokáig kell, s ide jó volt. Itt a legkülönb volt, a parasztok, de még a csendőrök is csodálkoztak rajta. De Brandstein úr csak mosolygott. Ő tudta, hogy ez nem príma holmi... Igaz?

Szép óvatosan leszólt mindent. Az ágyakat, szekrényeket, a tornyos divánt, a szőnyeget, a tükröt, amely csakugyan kezdett vakulni, s a képeket a falon.

Juda hallgatta.

Félig háttal állt neki, csak terjengetett két nagy kezét, sipkás tarkóját, hatalmas foltos csizmáját, vastag derekát látta. Akár az apja, Brandstein Josua, a házaló... Ő szokta így, ilyen megfontoltan és szerényen becsmérelni a tarnopoli háztartások zsibsorsra jutott holmiját: rokkant karosszékeket, lyukas oldalú tűzhelyeket, molyrágta kaftánokat, bundákat. Ő igyekezett így elvenni a tulajdonosok önbizalmát, anélkül, hogy megsértette volna portékájukat. Ó, Brandstein Josua... Mennyire rokonok ők, Buxbaum, meg az öreg ócskás, két szegény kis zsidócska a kietlen világban.

Nem, ajándékba nem ad semmit, de olcsón... Majd olyan olcsón, hogy maga is csodálkozik rajta. Hadd küzdjön csak érte, hadd beszéljen, vegye elő ékesszólását, mintha a Tórát magyarázná.

Ellentmondott, tettetett haraggal.

Buxbaum megszeppent, aztán kis idő mulva szívósan újrakezdte. Most már mulattatta a játék, egészen belemerült. Úgy tett, mint akinek talpa alól elvész a talaj, lassan hátrált a kis vörös ember érvei elől, az árat bizonytalanul mondta ki, s mikor arra harsányat kacagott a fuvaros, mentegetőzve vont vállat:

— No, nem erőszak a vásár...

— Fiatalember! — kerekedett feje fölé Buxbaum, aki egyszerre megfeledkezett minden tiszteletről a gazdagság iránt, — fiatalember, mit képzel maga? Hol él maga? Egy ilyen kis vityilló a faluban? Néhány bútordarab, aminek maga már nem is tudná hasznát venni? Ugyan... Mit képzel? Tán még nyereséggel is szeretne túladni rajta? He?

— Én...

Buxbaum már nem tűrtőztette magát. Rákacsintott a feleségére, — Juda látta ezt a diadalmas, magabízó szemvillantást, — s komoran jelentette ki:

— Azért megveszem... Nem annyiért persze, s nem is fizetem ki egyszerre. Csak lássa: ki vagyok én. Hogy ne mondja, hálátlan ember az a Buxbaum... No?

Nevetséges összeget mondott, Juda felszisszent s majdnem kiesett a játékból, ekkora szemtelenség láttán.

— Annyiért mégse...

Huzakodtak, élénk kézmozdulatokkal magyaráztak egymásnak. Juda visszaérezte az időket, mikor a munkácsi piacon a parasztokkal alkudozott. Arca kipirult, könnyű izgalom lepte el egész testét: a harc öröme, amelyet oly régen nélkülözött már s amelyről most tudta csak, hogy semmi se pótolhatja. Szenvedélyes, nedvesen csillogó tekintetét beleakasztotta a kis vörös szemébe, kitalálta, mit akar mondani, elébe vágott, játszott vele. Mint egy mozgékony, csupa ideg és izom birkózó, aki lomha és sunyi ellenféllel akadt össze, úgy táncoltatta Buxbaumot s az lihegett is, kivörösödve, nehézkesen.

Végre elnevette magát és legyintett:

— Hát jó... Legyen hatszáz.

— Mindenestül?

— Nem, a ház. Csak a ház. Azt akarja tán, hogy még veszítsek is?

Az ellenfél majdnem sírva fakadt s átkozni kezdte magát, hogy egyáltalán alkuba bocsátkozott, aztán hirtelen suttogva hajolt Judához, mintha attól félne: Adonaj meg találja hallani és teljesíti előbbi szörnyű kívánságait:

— Ötszázötven, Brandstein Juda. Egy garassal se több. Tönkre akar tenni? Az utolsó filléremet is ki akarja venni a zsebemből? Egy gazdag ember a szegény zsidóéból? Nem fél az Istentől?

Végre ötszázhetven koronában megegyeztek, de Buxbaum még kisírta, hogy az átírási költséget felesen viseljék. Rákacsintott feleségére, aki egész idő alatt ott állott, némán, mellettük s figyelte a két férfi küzdelmét, mint szarvasünő bőgés idején a bikák vad dulakodását. Az ő ura, egy ilyen okos, hatalmas emberrel, mint Brandstein Juda! Bólogatott, kezét súlyos melle alatt összekulcsolva, félig lehunyt szemmel, szalonnás arcán üdvözült mosollyal.

A részleteket már ülve beszélték meg, a legelőkről is szót értettek s alkonyatba hajlott a nap, mire mindent elintéztek. A fuvaros türelmetlenül topogott az eresz alatt, s dörmögött, hogy hidegben kell majd hazahajtania, mert közben, ahogy a nap lefelé csúszott a mennybolton, az idő hűvösre vált. A világ dolgai megdermedtek, hideg lehelet borongatott a hegytetők felől, a hályogos tócsák egyszerre acélszínűek lettek, a sár megráncosodott és üvegesen csillogott a fagytól. Az ereszen, mint egy valószínűtlenül bozontos, óriás állat szájaszélén a tépő fogak, a csöpögő hóléből jégcsapok hegyesedtek ki.

Juda magára húzta bundáját, még egyszer körülnézett, olyan pillantással, mint aki soha nem akar többé visszatérni valahová, s kezetszorított Buxbaummal.

— Majd jöjjön be Munkácsra, — mondta felsőbbségesen, lusta orrhangon, — s elintézzük a többit. De átírás nincsen pénz nélkül és a kulcs is nálam marad.

A kis emberke fürgén bólogatott:

— Természetesen, Brandstein úr, természetesen... Jövök és hozom a pénzt. Majd összekaparom, ha nehezen is... A rokonok segítenek rajtunk.

Juda legyintett, mint aki azt akarja mondani: most már hagyjuk a komédiát, fölösleges az álarcoskodás. Nem tudott eltávozni anélkül, hogy értésére ne adja ennek a piszkos, vörös tolvajnak: nagyon jól tudja, hol szedte meg magát s hol támadtak vágyai a rasekolságra.

—Nézze, öregem, — dőlt neki az ajtófélfának, már félig elmenőben, — ne bántsa a rokonoka!

Nem olyan szegény maga, mint ahogy mutatni akarja, én tudom. Azt is ki tudnám számítani, a tőkéjéből mennyit szerzett a kantin pálinkáján, menynyit a szalonnán, meg a heringen. Meg, hogy tőlem mennyit lopott...

— Én?

Méltatlankodva tárta szét karjait, aztán maga elé mutatott a földre:

— Itt üssön belém a mennykő, ha egy fillérjét is elvettem, Brandstein Juda...

De azért óvatosságból egy lépést hátrább curukkolt, csak fejét rezegtette előrenyújtva s keze mozgott, mint egy jókora legyező, arca előtt, tiltakozón, hessegetőn.

— Jó, jó... Tudom. Ne beszéljünk róla.

S már indult is kifelé a házból, könnyű szívvel, mint aki nagyon jól elintézett valamit.

Buxbaumék utánanéztek. Szorosan egymás mellé símulva álltak az ajtóban, amelynek kulcsa ott húzódott meg a távozó Juda zsebében, s legszívesebben újjongó hangokat eresztettek volna ki torkukon, mint a ludak, ha kukoricát szór eléjük a gazdasszony.

A csendesen permetélő alkonyat elnyelte a kocsit, zörgése is beleveszett a falu életének zajába: kakasok kukorékolásába, ebek ugatásába, s a megvert gyerekek sírásába, akik közt az erdőről hazatért apjuk most osztotta ki a napközben megérdemelt ütlegeket.

— Nagy az Isten... — motyogta Buxbaumné.

A kis vörös zsidó messze-révedt tekintettel bámult a megpirult felhőkre, görnyedt termete kiegyenesedett, szinte megnyúlt, mint az árnyék a naphanyatlás óráiban. Ő most érte el élete célját s a beteljesülés isteni gyönyörűségét érezte szívében. Nem vágyott többre, csak egy házra, udvarra, amelynek gyepén tavasszal sárgapelyhes libácskák csipegetik a füvet, istállóra, amelynek jászla mellé bekötheti lovait. A gyermekei? Az más... Azok talán elvágynak innét, nyugtalanok lesznek, épp, mint Brandstein Juda, akinek szédítő útját még követni se képes fantáziája. Buxbaum egyszerűen nem érti, hogy valaki többet akar, mindig többet, s ha egy célt lihegve, fáradtan elért, mindjárt másikat keres. Mintha egyik hegyről a másikra hágna... Tán nem is ép elméjűek az ilyenek, vagy átok verte meg a családjukat. Az is lehet: a bolygó Ahasvér vette magára testüket.

— Mit mondasz? — rezzent fel a hangra.

— Nagy az Isten!

— Áldott legyen örökké... No, menjünk innen. Holnap reggel ott leszek Brandstein Judánál, Munkácson. Nehogy meggondolja magát.

—Csak nem teszi? Egy üzletet az ember nem bont fel, ha már megkötötte.

— Ez? Mit tudhatom?

Homloka előtt hessegetett, mintha azt akarná mondani: hiszen nem egészen épeszű.

— Igaz. De nem rossz üzlet... Nekünk, én úgy éljek, nem rossz...

Büszkén nézett urára, akin most nem látta a foltos, derekán megkötött kabátot, szakállában a beleragadt pihéket és szemében az örökös csipát. Ravasz, ügyes üzletembernek tetszett előtte, aki maga alá gyűrte a gazdag és hatalmas Brandstein Judát. Két arca kipirult, melle pihegve emelkedett s ha nem röstelli, megölelte volna ott, az udvaron.

Lenyelte meleg nyálát és kicsit rekedten mondta:

— No, menjünk csak haza... Ideje, hogy hazamenjünk.

Elindultak, komoly, megfontolt léptekkel, semerre se nézve.

Egy vén parasztaszony battyogott el mellettük az utcán, még az is észrevette a változást rajtuk és fogatlan száját mosolyra húzva motyogta:

— Mintha bírónak választották volna a bolondot, úgy megy... A tetves...

IV.

A szomszéd asztalnál a sertések bécsi árfolyamáról vitatkoztak. Hallotta félfüllel, hogy a nyomorékkezű Koller Herman szenvedélyesen magyarázza: mennyit lehet keresni, ha az ember a győri állomáson berakva a hízókat, idejében megjelenik velük az osztrák piacon. Ez a Koller sovány, fekete, mélyenülő szemű, mocskos ember volt, Juda soha sem állhatta. Igaz, hallotta nem egyszer, hogy róla lenézően nyilatkozik a háta mögött, hogy felfuvalkodott tacskónak nevezi ismerősei előtt és képességeit becsmérli. De annyi bizonyos, hogy világlátott, sokat próbált ember volt, járt Franciaországban és hosszú előadásokat szokott tartani a kávéházban a párisi egzota-piacról, meg az amsterdami drágakő-börzéről.

Legszívesebben átült volna egy másik asztalhoz, hogy ne is hallja Koller vontatott orrhangját, de nem volt hely sehol. Az egész kávéház megtelt, zsongó lárma töltötte be a fülledt, meleg termet, poharak csörömpöltek, ismerősök kiáltoztak át egymáshoz, a billiárdszobából a golyók éles, apró csattanása, a játékosok vitája meg-megújuló hullámban szűrődött ki. Vasárnap volt, három nappal szilveszter előtt. Odakint az utcán megint eluralkodott a tél: vastagon terítette a hó a köveket, a tetőkön könnyedén hevert, mint fehér vatta-paplan, a fák ágait megvastagította és elvette a város neszeit. Az ablak előtt elsietők léptei semmi zajt nem ütöttek, a szánok némán siklottak tova. bakjukon a fülighúzott sipkájú zsidó kocsisokkal, akiknek most nem is volt arca, mert bárányból-süvegjük bozontos szőre egybeolvadt kusza szakállukkal.

— Ha nekem volna csak ötezer koronám, majd megmutatnám, hogy kell nagy üzleteket csinálni, — zümmögött Koller, — de a pénz mindig odamegy, ahol nem tudnak vele mit kezdeni...

Juda beletemetkezett az ujságba s erőltette magát, hogy érdekelje a horvát országgyűlés megnyitásának botránya, meg a szerb kormányválság. „Forrongás Konstantinápolyban" — olvasta. Felrémlett előtte egy gyermekkori emlék s ez a szó: pogrom. Apjától hallotta, akinek apja Lengyelországban élt s tisztán emlékezett ma is, mint valami rémmesére, a nagyapja történetére, vad kozákokkal, akik feldúlták boltját egy éjszakán s lángba borították a város zsidó-negyedét. Akkor menekült Brandstein Hillel Tarnopolba... Konstantinápolyban is a zsidókat fosztogatják vajjon? Ni, itt áll az ujságban, hogy az oroszok valami jegyzéket küldtek a törököknek. Nem egészen értette, miről van szó, csak az ragadta meg figyelmét, hogy az utcán tüntetnek és talán forradalom lesz.

Tovább lapozott s egyszerre olyat dobbant a szíve, hogy szinte kitört bordái rácsa mögül. Egy kis cikket pillantott meg, — el se olvassa, ha címében nincs ott a rutén szó, — de a második mondatnál már érezte, hogy elsápad és az ujságot tartó keze remegni kezdett. „A terheltek ellen a legsúlyosabb vád az, hogy szóval, nyomtatvánnyal, képek terjesztésével a magyar nemzet, a görögkatolikus hitfelekezet, s a görögkatolikus papi osztály ellen gyűlöletre izgattak..."

Szeme gyorsan rebbent tova az apró betűkön, amelyek elmondták, hogy Máramarosszigeten már össze is gyűlt a bíróság, amely kideríti majd a bűnt és megbünteti a bűnösöket.

Hidegre vált a homloka, apró verejtékcsöppek lepték el s lassan gördültek lefelé szemöldöke bozótjára. Most mi lesz? Az áll az ujságban, hogy háromszáznyolcvanöt tanut hallgatnak majd ki a bírák. Kik lesznek azok a tanuk? Nem fogták-e el a csendőrök Eihorn Éliást, aki azóta a börtönben tán régen rávallott, s most minden pillanatban várhatja a törvény szolgáit, hogy velük menjen a börtönbe? Ó, azok az átkozott könyvek! Száradt volna le az üzenethozó lába, mikor azon az éjszakán beállított hozzá az apai ház híreivel és anyja csókjával! Miért kellett neki ebbe az ügybe belekeveredni? Milyen bolond volt akkor, hogy helyet adott házában az átkozott könyveknek... A pénz! A pénz csábította, elvette az eszét a haszon reménye... Az üzlet kockázattal jár, igaz, de megérte, hogy most, amikor szabad és tekintélyes úr lehetne, börtönbe vetik, Eihorn Éliás, az idegen keménykalapos, meg ki tudja, hány pálinkaszagú paraszt közé? Mi volt azokban a könyvekben? Itt írja az ujság... „az orosz cár, a cári család, az orosz birodalom fennmaradásáról szóló imák, izgató brosurák..."

Keze lecsüggedt, elejtette a lapot, amely éles papírcsörgéssel hullott az asztal elé. A pincér éppen mellette ment el, értenyúlt és mosolyogva visszaadta.

— Beteg tán, Brandstein úr? — csodálkozott rá, mert vászonfehér volt az arca. — Rosszul van?

— Nem... — dadogta. — Nagyon meleg van ma itt...

— Befűtöttek a vendégek, — tréfált bizalmasan, s karján egyensúlyozva a vizespoharakkal megrakott tálcát, továbbloholt.

— Folytatjuk —

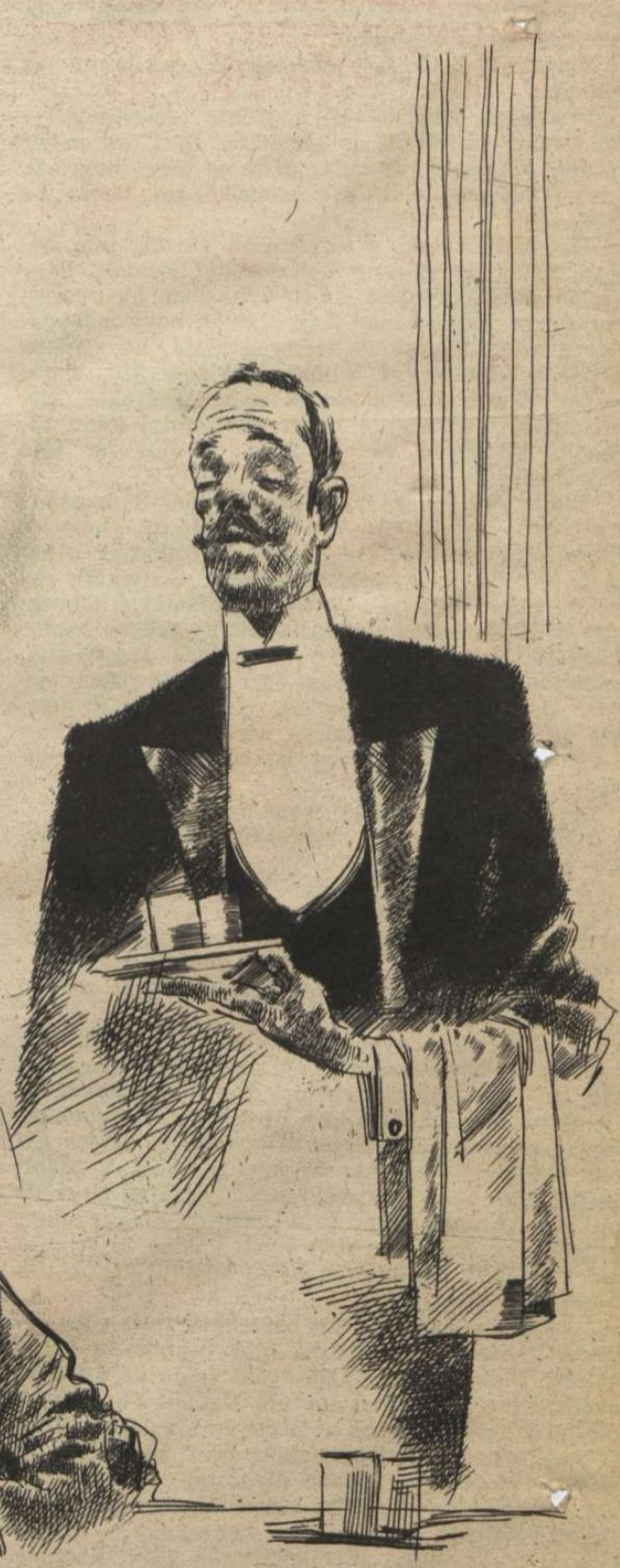

MAGYAR FUTÁR. Politikai hetilap. A szerkesztésért felel: DR. RAJNISS FERENC főszerkesztő. A kiadásért felel: Grátzer Antal. Szerkesztőség: V., Gr. Klebelsberg-utca 29. Telefon: 120-856. Kiadóhivatal: Budapest, VIII., József-körút 19. Telefon: 132-883, 139-926. — Előfizetési ár egy évre 10 P, félévre 5 P, negyedévre 2.50. Egyes szám ára 20 fillér. Csekkszámla: 21.363. Kéziratok, képek, rajzok megőrzését vagy visszaküldését a szerkesztőség és a kiadóhivatal nem vállalja. — Nyomatott a Stádium Rt. offset-körforgógépén. Budapest, V., Honvéd-utca 10. Felelős: Győry Aladár igazgató.

ZSIDÓ RÉMHÍRTERJESZTÉS!!!

↑ **VITÉZEK VITÉZEI** Tölgyfalombos vadászrepülők Göring birodalmi marsall előtt. (Jobboldalt Galland, a legfiatalabb német vezérőrnagy)

● **TŰZ A TUNÉZIAI ANGOLSZÁSZ ÁLLÁSOKRA** ↓
A dörrenés pillanatában önkéntelenül is megfeszül a tüzérek minden izma és idegszála